

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา)

ปริญญา

พลศึกษา

พลศึกษา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

A Construction of Rugby Football Skills Test for Kasetsart University Students

นามผู้วิจัย นางสาวพรธิมา มณีรัตน์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ชาญชัย ชันติศิริ, ศศ.ม.)

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พีระ มาลีหอม, ศศ.ม.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

A Construction of Rugby Football Skills Test for Kasetsart University Students

โดย

นางสาวพรธิมา มณีรัตน์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา)

พ.ศ. 2553

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พรธิมา มณีรัตน์ 2553: การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิต
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา) สาขาวิชา
พลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์
ชาญชัย ชันดิศิริ, ศศ.ม. 98 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะและเกณฑ์ปกติกีฬารักบี้
ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แบบทดสอบประกอบด้วย 4 รายการ คือ การวิ่ง
ถือลูกรักบี้ฟุตบอล การส่งลูกรักบี้ฟุตบอล การรับลูกรักบี้ฟุตบอล และการแท็คเกิ้ล หาค่าความ
เที่ยงตรงเฉพาะหน้าจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน หาค่าความเชื่อถือได้กับนิสิตจำนวน 30 คน
โดยวิธีการทดสอบซ้ำ ระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ และหาค่าความเป็นปรนัย ของผู้ประเมินจำนวน 2
คน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้
ฟุตบอล จำนวน 109 คน เป็นนิสิตชาย 38 คน นิสิตหญิง 71 คน วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบโดยวิธีของ
เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และหาค่าคะแนนดิบ เพื่อสร้าง
เกณฑ์ปกติ

ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล การส่งลูกรักบี้ฟุตบอล
การรับลูกรักบี้ฟุตบอล และการแท็คเกิ้ล มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ นิสิตชายมี
ค่าเท่ากับ 0.84 (ดี) 0.81 (ดี) 0.78 (ยอมรับ) 0.75 (ยอมรับ) นิสิตหญิงมีค่าเท่ากับ 0.94 (ดีมาก) 0.98
(ดีมาก) 0.92 (ดีมาก) 0.88 (ดี) และมีค่าความเป็นปรนัย นิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.99, 1.00, 1.00 และ
0.99 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ทั้ง 5 รายการ นิสิตหญิงมีค่าเท่ากับ 0.99, 1.00, 1.00 และ 0.99 อยู่ในเกณฑ์
ดีมาก ทั้ง 5 รายการ

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Porntima Maneerat 2010: A Construction of Rugby Football Skills Test for Kasetsart University Students. Master of Arts (Physical Education), Major Field: Physical Education, Department of Physical Education. Thesis Advisor: Associate Professor Charnchai Khuntisiri, M.A. 98 pages.

The purpose of the research was to construct a rugby football skills test and norms for Kasetsart University students. The test was comprised of 4 items: running with the ball, passing, receiving methods and tackles. The validity was established by 5 panel experts using the face validity method. The test-retest method within one week was applied to 30 students for the reliability test. The objectivity was identified by scoring judgment of two testers.

A sample was selected from 109 students, consisting of 38 boys and 71 girls, by purposive and simple random sampling method. The data was analyzed by using means, standard deviation, Pearson Product Moment Correlation Coefficient and raw score for norms.

The results revealed that the reliability of running with the ball, passing, receiving and tackling within the defined range for boys were 0.84 (good), 0.81 (good), 0.78 (average), and 0.75 (average) while for girls were 0.94 (very good), 0.98 (very good), 0.92 (very good), and 0.88 (good). The objectivity for boys were 0.99, 1.00, 1.00 and 0.99 (all items very good) while for girls were 0.99, 1.00, 1.00 and 0.99 (all items very good).

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้เป็นอย่างดี ด้วยความกรุณาเป็นอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์
ชาญชัย ชันดิศิริ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิสูตร กองจินดา
ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ดร. อัจฉรา เสาว์เฉลิม ประธานการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล
ตั้งสัจจงพันธ์ และ ดร. วารุณี ลักษณ์โชคดี ผู้แทนบัณฑิต ในการสอบประมวลความรู้ ที่กรุณาให้
คำแนะนำ ให้คำปรึกษา ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์
ฉบับนี้มีความสมบูรณ์แบบและมีคุณค่าทางวิชาการมากยิ่งขึ้น ตลอดจนผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ช่วย
ตรวจแก้ไขและให้ข้อคิดในการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์
ทุกท่านเป็นอย่างสูง

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ภาควิชาพลศึกษา พี่ ๆ เจ้าหน้าที่คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ให้ความรักความห่วงใยตลอดมา และนิสิตทุกคนที่ให้ความร่วมมือใน
การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดีจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ขอขอบคุณเพื่อน ๆ นิสิตปริญญาโท ภาค
ปกติ รุ่นที่ 20 น้อง ๆ นิสิตปริญญาโท ภาคปกติ รุ่นที่ 21 น้อง ๆ นิสิตปริญญาตรีรุ่นที่ 34 ผู้ช่วยใน
การวิจัย ที่เป็นกำลังใจและช่วยเหลือมาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณพระเจ้า (พระเยซูคริสต์) อันเป็นที่รัก เป็นแหล่งกำลัง
สติปัญญา และสันติสุขในชีวิต และพี่ ๆ น้อง ๆ คริสตจักรพันธสัญญา กรุงเทพฯ ทุกคน ที่คอยเป็น
กำลังใจ ช่วยเหลือ และอธิฐานเผื่อเสมอมา รวมทั้งคุณพ่อไพโรจน์ มณีรัตน์ คุณแม่มยุรี มณีรัตน์
และน้องชายนายเจษฎา มณีรัตน์ ที่ให้ชีวิต ให้กำลังใจ กำลังทรัพย์ และการศึกษาแก่ผู้วิจัย คุณค่าอัน
เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบให้แก่ พระเจ้า บิดา มารดา ครูอาจารย์ทุกท่าน ที่ประสิทธิ์
ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยตลอดมา

พรธิมา มณีรัตน์

พฤษภาคม 2553

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(5)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่ได้รับ	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์	5
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	7
ประวัติกีฬารักบี้ฟุตบอล	7
ทักษะเบื้องต้นของกีฬารักบี้ฟุตบอล	10
หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา	18
ประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬา	20
หลักและขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา	23
เกณฑ์การเลือกแบบทดสอบทักษะกีฬา	28
เกณฑ์ปกติ	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	37
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	44
ประชากร	44
กลุ่มตัวอย่าง	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	45
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
การวิเคราะห์ข้อมูล	48

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	49
ผลการวิจัย	49
ข้อวิจารณ์	55
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	60
สรุปผลการวิจัย	60
ข้อเสนอแนะ	67
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	68
ภาคผนวก	74
ภาคผนวก ก หนังสือขอความร่วมมือ	75
ภาคผนวก ข แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล	79
ภาคผนวก ค ใบบันทึกผลแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล	89
ภาคผนวก ง ค่าคะแนนดิบจากการทดสอบหาค่าความเชื่อถือได้ และ ค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล	91
ภาคผนวก จ รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล	96
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	98

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัย ของ Kirkendall <i>et al.</i>	31
2	ค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัย ของ Barrow and McGee	32
3	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบแต่ละรายการ	50
4	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การสร้างแบบทดสอบ ทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	51
5	เกณฑ์แบบทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	53
6	เกณฑ์แบบทดสอบทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	53
7	เกณฑ์แบบทดสอบทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	54
8	เกณฑ์แบบทดสอบทักษะการแท็คเกิ้ล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	55

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
1	แสดงคะแนนดิบจากการทดสอบหาค่าความเชื่อถือได้ ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ ของนิสิตชาย จำนวน 15 คน	92
2	แสดงคะแนนดิบจากการทดสอบหาค่าความเชื่อถือได้ ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ ของนิสิตหญิง จำนวน 15 คน	93
3	แสดงคะแนนดิบจากการทดสอบหาค่าความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากผู้ประเมินคนที่ 1 กับผู้ประเมินคนที่ 2 ของนิสิตชาย จำนวน 15 คน	94
4	แสดงคะแนนดิบจากการทดสอบหาค่าความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากผู้ประเมินคนที่ 1 กับผู้ประเมินคนที่ 2 ของนิสิตหญิง จำนวน 15 คน	95

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แสดงการวิ่งแบบไม่ครอบครองลูกบอล	12
2	แสดงการวิ่งขณะครอบครองลูกบอล	13
3	แสดงการส่งลูกบอลอยู่กับที่	13
4	แสดงการส่งลูกบอลขณะที่วิ่งด้วยความเร็ว	14
5	แสดงการรับลูกบอล	14
6	แสดงการจับด้านข้าง	15
7	แสดงการจับด้านหน้า	16
8	แสดงการจับด้านหลัง	17
9	แสดงการโอบจับหรือจับสูง	17

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

กีฬารักบี้ฟุตบอลเป็นกีฬาประเภททีมที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายมากขึ้นตามลำดับ จะเห็นได้จากการจัดการแข่งขันในหลายระดับ เช่น ระดับชาติ ระดับกีฬาเขต ระดับสโมสร ระดับกีฬานักเรียน และในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยที่ถือได้ว่าเป็นมหกรรมการแข่งขันกีฬาที่ใหญ่ที่สุดในระดับอุดมศึกษาได้ให้ความสำคัญกับกีฬารักบี้ฟุตบอล โดยได้บรรจุไว้ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2513 จนถึงปัจจุบัน รวมทั้งมีการเรียนการสอนในหลักสูตรพลศึกษา ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา จึงถือได้ว่า กีฬารักบี้ฟุตบอลเป็นกิจกรรมพลศึกษากิจกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญและได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ผู้เรียนจะบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแล้ว ลักษณะเกมการเล่นยังเป็นการฝึกให้เป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีระเบียบวินัย สามารถผสมผสานการทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี รวมทั้งมีการตัดสินใจที่ดีอีกด้วย ถือได้ว่าเป็นกีฬาที่ช่วยส่งเสริมให้บุคคลเกิดการพัฒนาทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจ และสติปัญญา

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งได้จัดให้มีการเรียนการสอนกิจกรรมพลศึกษาให้แก่บัณฑิตทั่วไป โดยถือเป็นวิชาบังคับตั้งแต่เริ่มก่อตั้งมหาวิทยาลัย คือ ตั้งแต่ พ.ศ. 2486 เป็นต้นมา นับว่าเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรก ที่ได้จัดการศึกษาระบบองค์ 4 คือ พุทธิศึกษา จริยศึกษา ทัศนศึกษา และพลศึกษา

การจัดการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาให้กับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ซึ่ง วัลลีย์ ภักโรภาส (อ้างใน พิระ มาลีหอม, 2535) ได้กล่าวไว้ว่า

... เพื่อให้บัณฑิตทุกคนได้เรียนวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ได้มีความรู้ด้านสุขภาพ อนามัย การป้องกันโรค และการเล่นกีฬา เพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจและการเข้าสังคม แต่มิได้

มุ่งหวังที่จะใช้วิชาพลศึกษาเป็นตัวกลางในการผลิตนักกีฬาของมหาวิทยาลัย นักกีฬา มหาวิทยาลัยนั้นอาจเป็นเพียงผลพลอยได้จากโครงการนี้เท่านั้น ...

ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์ การสอนกิจกรรมพลศึกษามีได้มุ่งหวังให้ทุกคน เป็นนักกีฬายอดเยี่ยมในระดับสูง แต่ควรเน้นในเรื่องสุขภาพและพละนาถัยมากกว่าความเป็นเลิศ ในทางกีฬา เพียงให้เล่นกีฬาเป็น มีทักษะพื้นฐานที่ถูกต้อง คูกีฬาเป็น มีน้ำใจนักกีฬา เข้าใจระเบียบ กติกาการเล่น เล่นกีฬาด้วยความสนุกสนาน การสอนไม่ควรเคร่งเครียด ควรสร้างบรรยากาศทาง วิชาการ และสร้างความอบอุ่น สร้างวินัยในการเรียนที่เหมาะสม กระตุ้นมิให้เกิดความเบื่อหน่าย นอกจากนี้ยังควรสอดแทรกแนวคิด ความรู้ ระเบียบ กติกา หรือหลักการต่าง ๆ ทางวิชาพลศึกษาเข้าไปกับการสอนทักษะทางกีฬา

ด้วยเหตุผลดังกล่าว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและคุณค่าของกีฬารักบี้ฟุตบอล จึงได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษาทั่วไป ชื่อวิชากิจกรรมพลศึกษา รหัสวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล ให้มีโอกาศได้เลือกเรียน เพื่อสร้างเสริม ทักษะของผู้เรียนให้มีความสามารถเพิ่มขึ้น มีทัศนคติที่ดีต่อกีฬารักบี้ฟุตบอล และยังทำให้ทราบถึง การเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ถูกต้องปลอดภัย สร้างเสริมร่างกายให้แข็งแรง รวมทั้งรู้จัก กติกา มารยาทในฐานะผู้เล่นและผู้ชมที่ดี

ทักษะเบื้องต้นที่สำคัญในกีฬารักบี้ฟุตบอลมีหลายทักษะ อาทิเช่น ความสามารถในการรับ ลูกบอล การส่งลูกบอล การเก็บลูกบอล การเตะลูกบอล การแท็คเกิล ดังที่ ชาดิชาย อีสรัมย์ (2520: 18) ได้กล่าวไว้ว่า “ทักษะที่สำคัญที่สุดของการเล่นรักบี้ฟุตบอล คือ การรับ และการส่งลูก อย่างแม่นยำ ความสามารถเก็บลูกบอลอย่างรวดเร็ว และความสามารถในการเตะลูกบอลได้ไกล อย่างมีทิศทาง ดังนั้น การเรียนการสอนรักบี้ฟุตบอลจะต้องมีการวัดและการประเมินผล เพื่อให้ ทราบว่าผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนตามหลักสูตรหรือไม่ สามารถนำผลที่ได้ จากการประเมินไปปรับปรุงกิจกรรมที่จัดให้หรือปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมาก ขึ้น ทั้งนี้ครูผู้สอนจะต้องศึกษาหาความรู้ในเนื้อหาของกีฬารักบี้ฟุตบอลให้เกิดความชำนาญ ศึกษา จุดประสงค์ของวิชาให้ชัดเจน และต้องศึกษาแนวการสอน การวัดผลให้เป็นไปตามหลักการที่ ถูกต้อง คือ มีการเตรียมพร้อมการสอนอย่างดีเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ วิริยา บุญชัย (2529: 79) ได้กล่าวไว้ว่า “ การวัดผล หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับ

เครื่องมือมาตรฐาน เมื่อต้องการทราบปริมาณหรือขนาดซึ่งสามารถทราบผลได้ทันที ด้วยเครื่องมือมาตรฐานนั้นเป็นผู้บอกให้ทราบ” กล่าวต่อว่า “การประเมินผล หมายถึง การกำหนดค่า หรือวัดคุณค่าในสิ่งที่ต้องการจะทราบในทางรวม ๆ เช่น กำหนดค่าว่า ดี เลว สวย เป็นต้น ในการกำหนดค่า หรือตีค่านั้นอาศัยจากการทดสอบและวัดผลมาประมวลแล้วลงความเห็นว่าดี สวยหรือไม่สวย” และได้กล่าวอีกว่า “แบบทดสอบ หมายถึง แบบ (form) หรือเครื่องมือ (tool) หรือกระบวนการวัดความสามารถความสัมฤทธิ์ หรือความสนใจของบุคคลที่แสดงออกมา แบบทดสอบใช้วัดสิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งจะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือกระทำออกมาก่อน”

การสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดทักษะกีฬาจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง ทั้งนี้เพราะว่าเครื่องมือสำหรับทดสอบ และวัดผลทางพลศึกษามีมากมาย สอดคล้องกับ วิริยา บุญชัย (2529: 25) กล่าวถึงการเลือกแบบทดสอบที่นำมาใช้โดยทั่วไปมีเกณฑ์ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (validity)
2. ความเชื่อถือได้ (reliability)
3. ความเป็นปรนัย (objectivity)
4. เกณฑ์ปกติ (norm)

แบบทดสอบทักษะกีฬาในปัจจุบันมี 2 ประเภท คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง และครูนำแบบทดสอบที่มีอยู่แล้วมาใช้ ดังที่ สมเกียรติ ภูมิรินทร์ (2547: 2) ได้สรุปว่า จากการที่ได้ศึกษาดำรงงานวิจัย สัมภาษณ์ครูพลศึกษา ส่วนใหญ่แบบทดสอบที่นำมาใช้เป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง ซึ่งแบบทดสอบทักษะกีฬาที่ครูใช้ในการวัดผลทางพลศึกษา มี 2 ประเภท คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง และครูนำแบบทดสอบที่มีอยู่แล้วมาใช้ จึงก่อให้เกิดปัญหาความไม่คงที่ของการทดสอบในแต่ละครั้งหรือขาดเกณฑ์ในการให้คะแนนที่ดี โดยเฉพาะแบบทดสอบที่เรานำเอาแบบทดสอบของผู้เรียนในระดับที่ต่างกันมาใช้ทดสอบหรือแม้แต่ระดับเดียวกันแต่มีความแตกต่างกันขององค์ประกอบอื่น ๆ ก็ทำให้เกิดความไม่เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งตามความเป็นจริงการใช้แบบทดสอบที่ตรงกับกลุ่มตัวอย่าง เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้น โดยเฉพาะเพื่อให้เหมาะสมและมีคุณภาพที่ดี อาจกล่าวได้ว่า การวัดและการประเมินผลจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีเครื่องมือหรือแบบทดสอบที่ดี

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้ช่วยผู้ตัดสินกีฬารักบี้ฟุตบอลของสมาคมรักบี้ฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้ฝึกสอนนักกีฬามินิรักบี้ฟุตบอลในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และปัจจุบันเป็นผู้สอนรายวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล มีความต้องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ที่มีคุณสมบัติที่ดี คือ มีความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และมีความเป็นปรนัย มีความเหมาะสมกับนิสิตทั่วไป ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งขณะนี้ยังไม่มีแบบทดสอบที่เหมาะสมกับผู้เรียนและยังไม่มีผู้ใดสร้างแบบทดสอบเพื่อนำมาใช้วัดกับกลุ่มนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 ผู้วิจัยจึงต้องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล เพื่อให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความก้าวหน้าและจุดบกพร่องต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียน การให้คะแนน การวินิจฉัย รวมทั้งยังเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้ารูปแบบในการสร้างแบบทดสอบทักษะอื่นๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ (norms) ทักษะวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่มีคุณภาพและเกณฑ์ปกติของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. สามารถนำไปใช้ในการวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาการ แบ่งกลุ่มนิสิตตามความสามารถ
3. ทราบข้อบกพร่องเพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนวิชารักบี้ฟุตบอล

4. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาในเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลและกีฬาประเภทอื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2552 จำนวนทั้งหมด 156 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลจำนวน 30 คน และกลุ่มที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติ จำนวน 126 คน

2. ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่สร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบทักษะ 4 รายการ ดังนี้

- 2.1 ทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล
- 2.2 ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล
- 2.3 ทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล
- 2.4 ทักษะการแท็คเกิล

นิยามศัพท์

ในการวิจัยคั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ดังนี้

นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หมายถึง นิสิตของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล ภาคปลาย ปีการศึกษา 2552

ทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล วิชา 01175128 หมายถึง ทักษะที่ใช้ในการทดสอบ ได้แก่ การวิ่งถือลูกบอล การส่งลูก การรับลูกรักบี้ฟุตบอล และการแท็คเกิล

แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดทักษะการเล่นรักบี้ฟุตบอล ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย การวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล การส่งลูกรักบี้ฟุตบอล การรับลูกรักบี้ฟุตบอล และการแท็คเกิ้ล

ทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล หมายถึง การวิ่งพาลูกบอลไปข้างหน้า โดยสามารถถือลูกบอลด้วยสองมือหรือมือเดียว

ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล หมายถึง การส่งลูกบอลไปด้วยมือทั้งสองข้าง โดยให้วิ่งไปข้างหน้าแล้วทำการบิดลำตัว ส่งลูกบอลไปข้างหลังซึ่งต่ำกว่าระดับแนวของตนเอง

ทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล หมายถึง การรับลูกบอลจากการส่ง โดยการวิ่งพร้อมกางนิ้ว ออกรับลูกบอลด้วยมือทั้งสอง

ทักษะการแท็คเกิ้ล หมายถึง การพุ่งตัวเข้ากอด โดยใช้ไหล่กระแทกและแขนกอดรัดที่ เป้าหมายให้ล้มลงกับพื้นสนาม

เกณฑ์ปกติ หมายถึง มาตรฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล แต่ละรายการ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยแบ่งออกเป็น 5 เกณฑ์ คือ 5 ดีมาก 4 ดี 3 พอใช้ 2 ก่อนข้างต่ำ 1 ต่ำ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ผู้วิจัยได้ตรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ประวัติกีฬารักบี้ฟุตบอล
2. ทักษะเบื้องต้นของกีฬารักบี้ฟุตบอล
3. หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา
4. ประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬา
5. หลักและขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา
6. เกณฑ์การเลือกแบบทดสอบทักษะกีฬา
7. เกณฑ์ปกติ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประวัติกีฬารักบี้ฟุตบอล

กีฬารักบี้ฟุตบอล ชาวอังกฤษนิยมเรียกอีกอย่างว่า “Rugger” เป็นกีฬาที่มีชื่อเสียง และนิยมเล่นกันมากของบรรดาโรงเรียนในอังกฤษ เริ่มต้นขึ้นปี ค.ศ. 1823 ที่โรงเรียนรักบี้ (Rugby School) โดยมีวิวัฒนาการมาจากกีฬาฟุตบอล เนื่องจากการเล่นที่ละเมียดคึกคักในการแข่งขันฟุตบอลของนักเรียนคนหนึ่งชื่อ วิลเลียม เวบเบลลิส (William Webb Ellis) ในขณะที่กำลังแข่งขันฟุตบอล เบลลิสได้เตะลูกกระดอนผิด เขาจึงได้ก้มลงเก็บลูกบอลขึ้นมาและอุ้มพาลูกบอลนั้นวิ่งไปยังเส้นประตูของฝ่ายตรงข้าม ข่าวกการเล่นฟุตบอลโดยพาลูกวิ่งไปของนายเบลลิสนี้ได้กระจายไปยังบรรดาโรงเรียนอื่นๆ ในอังกฤษอย่างรวดเร็วและเป็นผลทำให้เกิดเกมใหม่ขึ้น คือ รักบี้ฟุตบอล บรรดานักเรียนของเคมบริดจ์ (Cambridge) ได้มีความสนใจและพอใจเป็นพิเศษจึงได้ทดลองเล่น และจัดให้มีการแข่งขันระหว่างชั้นขึ้นในปี ค.ศ. 1848 กติกาการเล่นรักบี้ฟุตบอลฉบับแรกก็ได้ถูกบัญญัติขึ้น

จากการที่ได้ปรับปรุงแก้ไขกติกาการเล่นให้รัดกุมยิ่งขึ้น ทำให้กีฬารักบี้ฟุตบอลเป็นที่ยอมรับ และนิยมเล่นกันอย่างกว้างขวางในปี ค.ศ. 1864 ได้มีชุมนุมสมาคม และสโมสรนิยมเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลกันถึง 20 สโมสร

ปี ค.ศ. 1871 สมาคมกีฬาสมัครเล่นที่มีชื่อเสียง 21 สมาคม ได้ก่อตั้งสมาคม Rugby Football Union ขึ้น และได้ประสบกับปัญหายุ่งยากในการแข่งขันจึงเป็นเหตุที่ทำให้เกิดกติกาปลีกย่อยขึ้นอีกมากมาย

ปี ค.ศ. 1895 องค์การอาชีพได้จัดตั้งสมาคมรักบี้แห่งภาคเหนือ Northern Rugby Union ขึ้น โดยให้ค่าตอบแทนหรือค่าจ้างแก่ผู้เล่นของเขา และได้จัดการแข่งขัน โดยเปลี่ยนชื่อใหม่ว่า Rugby Football League

ในระบะนั้น ประเทศต่างๆ ในเครือจักรภพและสหรัฐอเมริกาได้ยึดถือกติกาฉบับแรก Rugby Football Union การเล่นที่มีมาตรฐานสูงกว่าที่อื่น คือ New Zealand และ South Africa ชุดที่เคยมีชื่อเสียงของ New Zealand ได้แก่ ชุด All Back ซึ่งได้รับชัยชนะถึง 32 ครั้ง ในการแข่งขัน 33 ครั้ง จากการตระเวนแข่งขันที่เกาะอังกฤษ เมื่อปี ค.ศ. 1905-1906 ทำจุดได้ถึง 868 จุด และเสียจุดเพียง 47 จุดเท่านั้น ต่อมามาตรฐานการเล่นที่สูงได้ถูกเปลี่ยนไปอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ซึ่งได้นิยมเล่นรักบี้ฟุตบอลกันมาตั้งแต่วราวปี ค.ศ. 1875 และได้เป็นผู้ชนะเลิศในการแข่งขันกีฬา Olympic Games ปี ค.ศ. 1921 และ 1924

Rugby School เป็นชื่อของโรงเรียนหนึ่งในประเทศอังกฤษ ซึ่งตั้งอยู่ในตำบล Rugby ตำบลนี้อยู่ห่างไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงลอนดอน โรงเรียนนี้ตั้งขึ้นครั้งแรกในการอุปการะของนายอำเภอ Laurence สำหรับความเป็นมาแต่เดิมของโรงเรียนนี้จะเป็นอย่างไรนั้นยังไม่มีใครทราบแน่ชัด แต่ที่พอจะรู้เรื่องได้นั้นราว 100 ปีเศษ มานี้เอง จึงกล่าวได้ว่าประเทศอังกฤษเป็นต้นตำรับของกีฬารักบี้ฟุตบอล

รักบี้ฟุตบอลในประเทศไทย

กีฬารักบี้ฟุตบอลได้มีเล่นกันในประเทศไทย ตั้งแต่เมื่อไรนั้นไม่มีใครทราบแน่ชัด ทราบแต่ว่าได้มีการเล่นกันมาตั้งแต่ตอนต้นศตวรรษที่ 20 และยังมีสมาคม กีฬารักบี้ฟุตบอลได้ตั้งต้นเล่นกันที่ราชกรีฑาสโมสร (Royal Bangkok Sport Club) ราวปี พ.ศ. 2454 ของบรรดาสมาชิกที่เป็นชาวอังกฤษ และชาวยุโรปที่เคยเล่นรักบี้ฟุตบอลมาก่อน และจัดให้มีการแข่งขันไปชิงถ้วย Hampshire ระหว่างสมาชิกของราชกรีฑาสโมสร โดยมีชุดที่เข้าแข่งขัน 3 ทีม คือ England, Scotland และ The Rest

ในราวปี พ.ศ. 2463 คนไทยที่ได้ไปศึกษาที่ประเทศอังกฤษและได้เคยเล่นรักบี้ฟุตบอล เมื่อกลับมาก็ได้ไปร่วมเล่นอยู่ที่ราชกรีฑาสโมสร ได้แก่ คุณล้วน ณ ระนอง ซึ่งเคยเล่นในทีมของมหาวิทยาลัย Oxford และได้เสื่อสามารถ Grey Hound หม่อมเจ้าศักดิ์สตาวัส จักรพันธ์ หม่อมเจ้าประสพศรี จิระประวัตติ พระสุทัศน์ พงศ์พิสุทธิ์ และหม่อมเจ้าจันทร์จิรายุวัฒน์ รัชนี ในปีเดียวกันนี้เองได้มีการแข่งขันระหว่างทีม Peneng Sport Club กับทีม Royal Bangkok Sport Club ขึ้นเพื่อชิงถ้วย Davy เป็นการแข่งขันแบบทีมเหย้าทีมเยือน โดยผลัดกันเป็นเจ้าภาพฝ่ายละปี

ในราวปี พ.ศ. 2473 นักรักบี้ฟุตบอลที่เป็นคนไทยที่ไปศึกษา ณ ประเทศอังกฤษได้กลับมามากขึ้น ก็ได้ช่วยกันวางรากฐานกีฬารักบี้ฟุตบอลให้แก่คนไทย และในปีเดียวกันก็ได้มีการแข่งขันทำนองเดียวกับ Davy Club ขึ้นระหว่างทีม Royal Bangkok Sport Club กับทีม Cercle Sport of Saigonais และในระยะนี้ก็ได้มีทีมรักบี้ฟุตบอลที่เป็นคนไทย เช่น ทีมกรมไปรษณีย์โทรเลขของพระสุทัศน์ และทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในปี พ.ศ. 2478 ได้มีทีมรักบี้ฟุตบอลที่เป็นคนไทยอยู่หลายทีม จึงได้จัดให้มีการแข่งขันแบบฉันทมิตรขึ้นระหว่างราชกรีฑาสโมสร ราชตฤณมัยสมาคมและทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คนไทยก็ได้นิยมเล่นรักบี้ฟุตบอลกันมากขึ้น และได้แยกออกไปจัดทีมอีกหลายทีม เช่น ทีมเกษตรศาสตร์ ทีมโรงเรียนนายเรือ และทีมสโมสรทหารอากาศ

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้เอง ในปี พ.ศ. 2481 กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ จึงได้ริเริ่มก่อตั้งสมาคมรักบี้ฟุตบอลแห่งประเทศไทยขึ้น เพื่อส่งเสริมกีฬาชนิดนี้และได้มีการเรียกประชุมผู้สนใจเป็นครั้งแรกที่ราชกรีฑาสโมสร ได้มีชาวต่างประเทศเข้าประชุมหลายท่าน ส่วนคนไทยก็มีผู้แทนของราชตฤณมัยสมาคม ผู้แทนกองทัพอากาศ และผู้แทนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้แก่ นาย E.W. Dean หม่อมเจ้าจันทร์รัชนี หม่อมเจ้าประสพศรี จิระประวัตติ เป็นต้น ที่ประชุมได้ลงมติให้ดำเนินการจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมขึ้น โดยมีกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์เป็นนายกคนแรกของสมาคม และหม่อมเจ้าจันทร์รัชนี เป็นเลขานุการ และได้จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย ในปี พ.ศ. 2482 เมื่อได้มีสมาคมแล้วก็ได้รับสมัครสมาชิก และจัดให้มีการแข่งขันเพื่อชิงถ้วย British Council ขึ้น ต่อมาจำนวนสมาชิกของสมาคมก็เพิ่มมากขึ้น ปัจจุบันถ้วย British Council เป็นถ้วยชนะเลิศของการแข่งขันประเภทสโมสร

ปี พ.ศ. 2486 ซึ่งอยู่ในภาวะสงคราม สมาคมไม่อาจจัดการแข่งขันประเภทสโมสรได้ แต่สมาคมก็ไม่ได้หยุดนิ่งโดยความร่วมมือของพระยาจินดารักษ์ อธิบดีกรมพลศึกษาในสมัยนั้นได้จัดการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเภทมหาวิทยาลัย (อุดมศึกษา) ขึ้น โดยชิงโล่ของสมาคมรักบี้ฟุตบอล

ปี พ.ศ. 2493 ได้ส่งเสริมกีฬารักบี้ฟุตบอลเข้าสู่โรงเรียนและได้จัดการแข่งขันประเภทโรงเรียนชิงโล่อุปนายก ซึ่งตอนนั้นมีอยู่ 4 โรงเรียน คือ โรงเรียนเทพศิรินทร์ เตรียมอุดมศึกษา เตรียมธรรมศาสตร์ และโรงเรียนเตรียมนายเรือ

ปี พ.ศ. 2494 สมาคมได้ส่งทีมรักบี้ฟุตบอลของสมาคม T.R.U. ไปเล่นที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ การไปครั้งนี้ทำให้ได้เรียนรู้ถึงวิธีการเล่นรักบี้ฟุตบอลที่ดีเพิ่มขึ้นอีกมาก

ปี พ.ศ. 2497 พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานถ้วยชาราลงกรณ์ ตามพระนามเจ้าฟ้าชिरาลงกรณ์เป็นรางวัลในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลประเพณี ระหว่างทีมประเทศไทยกับทีมมาเลเซีย ซึ่งได้จัดแข่งขันเป็นครั้งแรกด้วย

ปี พ.ศ. 2502 สมาคมได้จัดการแข่งขันขึ้นอีกประเภทหนึ่งเป็นการแข่งขันทั่วไป ประเภทแพ็คค็อกโดยชิงถ้วยของ ฯพณฯ พลเอกประภาส จารุเสถียร

ทักษะเบื้องต้นกีฬารักบี้ฟุตบอล

ทักษะและวิธีการเล่นรักบี้ฟุตบอล กีฬารักบี้ฟุตบอล เป็นกีฬาที่ต้องอาศัยทักษะ 2 ประการด้วยกัน คือ ทักษะส่วนบุคคล (Individual skill) เป็นทักษะที่นักกีฬารักบี้ฟุตบอลทุกคนควรจะฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ เช่น การส่ง รับลูกบอล การวิ่งหลบหลีก การเตะ การล้มทับลูกรักบี้ฟุตบอล การแท็คเกิล (Tackle) ในบางทักษะก็ควรฝึกให้เกิดความชำนาญเฉพาะบางตำแหน่ง เช่น ตำแหน่งฟรายฮาล์ฟ (Fly Half) ก็ควรฝึกหัดการเตะ ตำแหน่งฟูลแบ็ค (Full Back) ก็ควรฝึกทักษะการรับลูกโด่ง ตำแหน่งสกรัมฮาล์ฟ (Scrum Half) และฮาล์ฟแบ็คหรือฟลายฮาล์ฟ (Fly Half) ก็ควรฝึกทักษะการส่งลูกเฉพาะตัว แต่ทักษะที่เป็นกลุ่ม (Unit Skill) ก็เป็นการฝึกทักษะอีกแบบหนึ่งที่ผู้เล่นควรจะต้องฝึก เพื่อให้การเล่นทีมมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มกองหน้า ซึ่งจะต้องกระทำบ่อย ๆ ในขณะทำการแข่งขัน คือ การเข้าสกรัมตั้ง (Set Scrum) การเข้าแถวทุ่ม (Line Out) การทำสกรัม

ช้อย (Ruck) การทำกลุ่มช้อยแย่ง (Mall) เพราะ ถ้าทักษะกลุ่มช้อยนี้ไม่ดี ขาดการประสานงานกันแล้ว โอกาสที่จะชนะแทบจะไม่มีเลยก็ได้ ดังที่ Williams (1973: 13-14) ได้เสนอแนะหลักของการเล่น กีฬารักบี้ฟุตบอลสำหรับคนหัดใหม่ไว้ดังนี้

...ผู้เริ่มเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลควรจะเริ่มฝึกทักษะที่ง่ายก่อน แล้วค่อยฝึกทักษะที่ยากขึ้นตาม ลำดับ เพราะการที่จะเรียนรู้ทักษะทั้งหมดของกีฬารักบี้ฟุตบอลเป็นเรื่องสลับซับซ้อน ดังนั้น ทักษะเบื้องต้นของการเริ่มเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลจึงควรเริ่มฝึกทักษะดังนี้ คือ วิธีถือ ลูกบอล เก็บลูกบอลจากพื้น ส่งลูกบอล รับลูกบอล ถือลูกบอลวิ่ง เตะลูกบอล การแตกเกล็ด การล้ม บังลูกบอลและต้องฝึกให้เกิดความชำนาญทุกทักษะก่อนที่จะเล่นเป็นชุด...

การแข่งขันกีฬารักบี้ฟุตบอลเริ่มต้นด้วยการเตะลูกบอลเริ่มเล่น หลังจากนั้นผู้เล่นที่ไม่ได้อยู่ ล้วนหน้าจะทำอย่างไรก็ได้ดังต่อไปนี้

1. เก็บลูกบอลจากพื้นแล้ววิ่งไป
2. ส่ง ขว้าง หรือปัดลูกบอลไปให้ผู้เล่นคนอื่น
3. เตะหรือ เลี้ยงลูกบอลไปให้ผู้เล่นคนอื่น
4. แทะเกล็ด ผลักหรือใช้ไหล่กระแทกฝ่ายตรงข้ามที่ถือลูกบอลอยู่
5. ล้มบังลูก
6. เข้าสกริม ทำรัค (Ruck) ทำโมล (Maul) หรือเข้าแถวท่อม โดยไม่เป็นการเล่นที่ฝ่าฝืนกติกา

จากลักษณะการแข่งขันจะเห็นว่า ผู้เล่นทุกคนถ้าหากไม่อยู่ล้วนหน้าจะเล่นลูกบอลโดยหยิบ ลูกบอลวิ่งไป จะส่งหรือขว้างลูกบอล เตะลูกบอล เข้าแตกเกล็ดคู่ต่อสู้ขณะที่คู่ต่อสู้ถือลูกบอล แม้แต่ จะล้มลงบังลูกบอล ทุกอย่างที่ได้กล่าวถึงนี้เป็นสิ่งที่ผู้เล่นจะต้องฝึกหัดให้เกิดความชำนาญ เพราะ เป็นทักษะที่ทุกคนต้องทำได้ ความสามารถหรือความชำนาญที่ต้องมีประจำตัวผู้ที่เล่นกีฬารักบี้ ฟุตบอลในทุกกรณีที่กล่าวมานี้ถ้าทำได้ไม่ดีพอก็จะทำให้เล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลได้ไม่ดีเท่าที่ควร

ทักษะพื้นฐานในกีฬารักบี้ฟุตบอลมีความสำคัญต่อผู้เล่นทุกตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้เล่นกอง หน้าหรือกองหลัง จะต้องมีความรู้เบื้องต้นด้วยกันทุกคน เพราะในบางโอกาสกองหน้าและกองหลัง จะต้องมีความรู้เบื้องต้นส่วนบุคคลดังต่อไปนี้

1. การครอบครองลูกบอลอย่างมั่นใจ (Handle the ball confidently)
2. ความแม่นยำในการเตะลูกบอล (Kicking accuracy)
3. การถือลูกบอลวิ่ง (Running with the ball)
4. การแท็คเกิล (Tackle)

ดังที่ Herber (1963: 11) กล่าวไว้ว่า หลักเกณฑ์ทั่วไปในการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลมีจะมุ่งหมายที่จะเอาชนะคู่แข่ง โดยการทำคะแนนด้วยการนำลูกบอลไปวางในเขตวางทราย วิธีการที่จะนำลูกบอลไปวางทรายจะต้องอาศัยความสามารถในการครอบครองลูกบอลและการส่งลูกบอล ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะพิเศษที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอล

ซึ่งสอดคล้องกับ สหพันธ์รักบี้ฟุตบอล Rugby Football Union (1997: 25-84) และ วิชัย อิงปัญจลาภ (2545: 85-109) กล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐานของการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลควรประกอบด้วยทักษะที่จำเป็นในการเล่น ดังนี้

1. การวิ่ง (Running) แบ่งเป็น 2 ลักษณะ

1.1 การวิ่งแบบไม่ครอบครองลูกบอล

เป็นการวิ่งแบบธรรมดาทั่ว ๆ ไป โดยมีจุดประสงค์เพื่อช่วยผู้เล่นที่ครอบครองลูกบอลวิ่งเพื่อเข้าป้องกันฝ่ายตรงข้ามที่ครอบครองลูกบอลอยู่

ภาพที่ 1 แสดงการวิ่งแบบไม่ครอบครองลูกบอล

1.2 การวิ่งขณะครองลูกบอล (Running with the Ball)

เป็นการวิ่งพาลูกบอลไปข้างหน้าในแดนรุก โดยถือลูกบอลในแนวนอน หรือตั้งให้ปลายด้านหนึ่งหันไปในแดนรุก มือทั้งสองกางนิ้วซ้อนใต้ลูกบอล จับให้แน่น ไม่ต้องเกร็ง ตามองคู่ต่อสู้ตลอดเวลา บางครั้งต้องถือลูกบอลด้วยมือเดียว

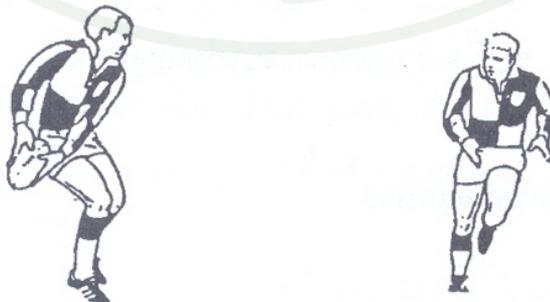

ภาพที่ 2 แสดงการวิ่งขณะครอบครองลูกบอล

2. การส่งลูกบอล (Passing) แบ่งเป็น 2 ลักษณะ

2.1 การส่งลูกบอลอยู่กับที่

ให้ถือลูกบอล โดยให้ลูกบอลสูงขึ้นระดับเอว ถ้าจะส่งลูกบอลไปทางซ้ายมือต้องถือลูกบอลให้เคลื่อนไปทางสะโพกขวา หัวไหล่ แขนและมือขวาออกแรงเหวี่ยงลูกให้หลุดไปทางขวามือ โดยใช้มือซ้ายพยุงลูกบอล และช่วยบังคับให้ลูกบอลลอยตรงไปทิศทางที่ต้องการในขณะที่ส่งลูกบอลนั้น ให้นำหน้าเท้าอยู่บนเท้าขวา สำหรับการส่งลูกบอลไปทางขวาให้ปฏิบัติตรงกันข้าม

ภาพที่ 3 แสดงการส่งลูกบอลอยู่กับที่

2.2 การส่งลูกบอลขณะที่วิ่งหรือเคลื่อนที่

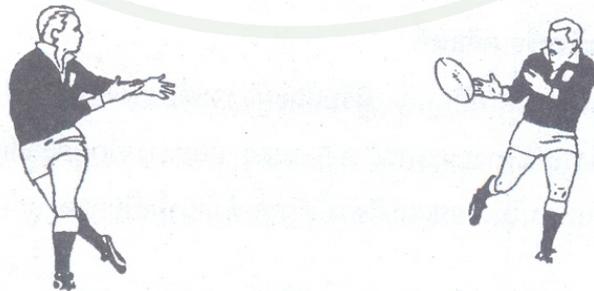
การส่งลูกแบบนี้ ผู้รับและผู้ส่งจะต้องวิ่งตามกันไป โดยผู้รับจะต้องอยู่ต่ำกว่าผู้ส่งเสมอ คือ ผู้รับจะวิ่งตามผู้ส่งห่างประมาณ 2-5 เมตร และห่างจากผู้ส่งออกไปทางด้านข้าง ส่วนจะห่างเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับสภาพสนาม ถ้าสนามไม่เปียกแฉะ ก็ห่างได้มาก ถ้าสนามเปียกแฉะลูกบอลลื่นต้องอยู่ใกล้

ภาพที่ 4 แสดงการส่งลูกบอลขณะที่วิ่งด้วยความเร็ว

3. การรับลูกบอล (Receiving method or mode of receiving)

ให้ทางนี้ว้อกรับลูกบอล โดยรับแบบรับลูกบาสเกตบอล แต่ถ้าลูกบอลเปียกน้ำและลื่น ต้องหันลำตัวขวางลูกบอลที่ลอยมาพร้อมกับหงายหน้า แขนรับคล้ายกับอุ้มเด็กหรือหอบลูกบอลไว้ที่หน้าท้อง

ภาพที่ 5 แสดงการรับลูกบอล

เมื่อรับลูกบอลได้แล้วต้องรีบจับ หรือถือลูกบอลในลักษณะที่พร้อมจะส่งต่อไปได้ทันที ในขณะที่เดียวกันต้องรีบวิ่งขึ้นไปข้างหน้าด้วยความเร็ว เพื่อให้ตำแหน่งสูงขึ้น พร้อมกับส่งลูกบอลให้กับผู้เล่นที่อยู่ข้างหลังโดยไม่ล่าหน้า

4. การแท็คเกิล (Tackles)

หรือการจับโดยสมบูรณ์ เป็นการวิ่งเข้าหาฝ่ายตรงข้ามที่ถือลูกบอลอยู่ เพื่อเป็นการหยุดลูกบอล โดยใช้แขนกอดรัดหรือพุ่งตัวเข้ากอดขาทั้งสองของคู่ต่อสู้เพื่อไม่ให้สามารถเคลื่อนที่ต่อไปได้ และให้ล้มลงกับพื้นสนาม แบ่งออกเป็น

4.1 การจับด้านข้าง (Side on Tackle)

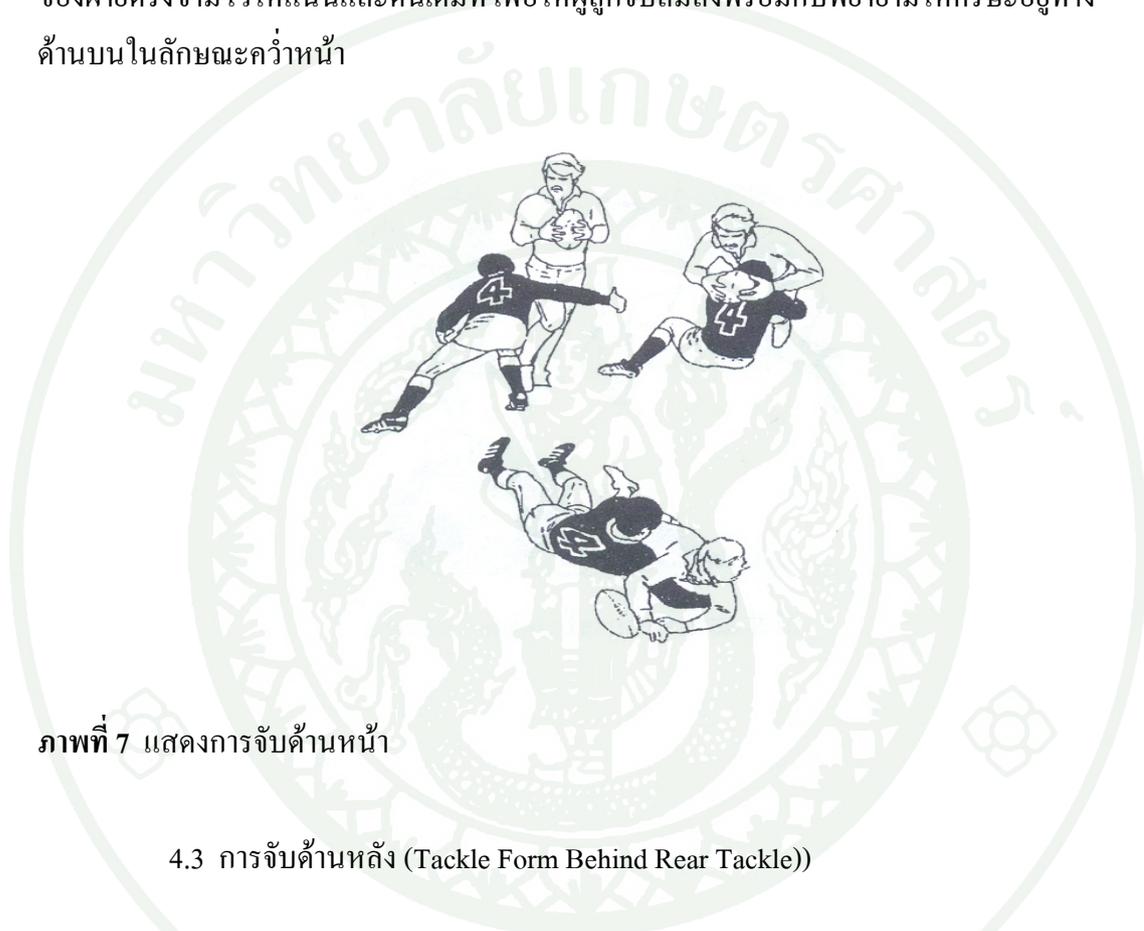
วิธีการจับด้านข้างเป็นการพุ่งตัวเข้ารวบ หรือกอดรัดฝ่ายตรงข้ามที่ครอบครองลูกบอลอยู่ทางด้านข้างซ้ายหรือขวา โดยให้หัวไหล่พุ่งเข้าปะทะท่อนขาของฝ่ายตรงข้ามในระดับต่ำ พร้อมกับใช้ลำแขนทั้งสองข้างรวบรัดขาฝ่ายตรงข้ามให้แน่น และให้ศรีษะของตนเองอยู่ด้านหลังหรือได้กั้นข้อยของฝ่ายตรงข้ามที่จับ

ภาพที่ 6 แสดงการจับด้านข้าง

4.2 การจับด้านหน้า (Front Tackle or Head on Tackle)

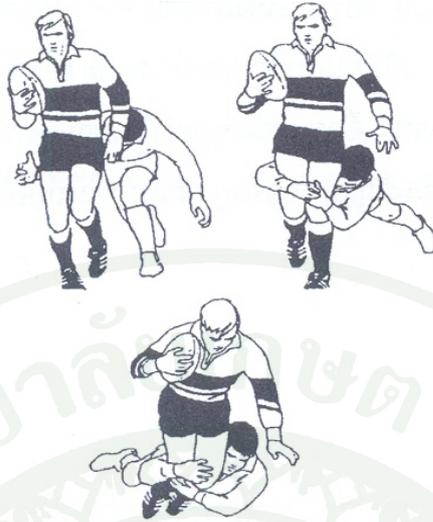
วิธีการจับด้านหน้า ผู้เข้าจับและผู้ถูกจับต้องยืนหรือวิ่งสวนทางเข้าหากัน การเข้าจับด้านหน้า ต้องพุ่งตัวเข้ากอดครัดบริเวณ โคนขาเหนือหัวเข่า โดยให้ไหล่กระแทกและใช้แขนรวบขาของฝ่ายตรงข้ามไว้ให้แน่นและดันเต็มที เพื่อให้ผู้ถูกจับล้มลงพร้อมกับพยายามให้ศรียะอยู่ทางด้านบนในลักษณะคว่ำหน้า

ภาพที่ 7 แสดงการจับด้านหน้า

4.3 การจับด้านหลัง (Tackle Form Behind Rear Tackle))

วิธีการจับด้านหลัง ผู้ที่จะเข้าจับต้องวิ่งตามหลังฝ่ายตรงข้ามที่ครอบครองลูกบอลอยู่ เมื่อถึงระยะที่พอจะพุ่งตัวเข้าจับได้ ก็ให้พุ่งตัวเข้ากอดครัดบริเวณเอวของฝ่ายตรงข้ามโดยเอียงศรียะหลบไปด้านใดด้านหนึ่งของฝ่ายตรงข้ามแล้วจึงเลื่อนแขนให้ต่ำลงมาจากคอรัดขาทั้งสองข้างของฝ่ายตรงข้ามให้ล้มลงทันทีโดยไม่ให้สามารถลากตัวหรือสะบัดให้หลุดไปได้ ไม่ควรพุ่งเข้าจับบริเวณใต้หัวเข่าในทันที เพราะอาจจะได้รับอันตรายจากส้นเท้าได้

ภาพที่ 8 แสดงการจับด้านหลัง

4.4 การโอบจับหรือจับสูง (The High or Smother Tackle)

วิธีการโอบจับหรือจับสูงเป็นการจับลักษณะเดียวกับการจับทั้งสามแบบดังที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยพยายามไม่ให้แขนของฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนที่ได้ทั้งสองแขน เป็นการรวมทั้งลูกบอลและคน จุดประสงค์เพื่อป้องกันฝ่ายตรงข้ามไม่ให้ส่งลูกบอลออกได้ในแถวทুমหรือวางทรายได้เมื่ออยู่ใกล้เส้นทราย

ภาพที่ 9 แสดงการโอบจับหรือจับสูง

สรุป ทักษะเบื้องต้นที่สำคัญของกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้เล่นในทุกตำแหน่งควรฝึกหัดให้เกิดความชำนาญ เพราะถือว่าเป็นทักษะส่วนบุคคลที่ผู้เล่นทุกคนควรจะทำให้ เพื่อให้การเล่นมีประสิทธิภาพสูงสุด ได้แก่ การวิ่งถือลูกบอล การส่งลูกบอล การรับลูกบอล และการแท็คเกิ้ล

หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

การวัดผลและการประเมินผล นับได้ว่าเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการเรียนการสอน เพราะการวัดผลและประเมินผลเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูผู้สอนเข้าใจนักเรียน ได้ดียิ่งขึ้นว่านักเรียนแต่ละคนมีความสามารถที่จะบรรลุจุดประสงค์ตามความต้องการหรือไม่ อีกทั้งยังเป็นตัวบ่งบอกถึงประสิทธิภาพในการเรียนการสอนว่าควรปรับปรุงในส่วนใด ดังนั้น ครูผู้สอนพลศึกษาจึงควรจะเป็นบุคคลที่ต้องมีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลเป็นอย่างดี ดังที่ จิตรกรณ์ ศิริประเสริฐ (2543: 283) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดผลการศึกษาจะมีประสิทธิภาพเพียงใด ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับหลักการวัดหรือวิธีการวัด หากไม่มีหลักในการวัดแล้วจะไม่สามารถวัดพฤติกรรมตามที่ต้องการได้ หรือต้องการวัดสิ่งหนึ่งแต่ได้ผลออกมาเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ดังนั้นในการวัดผลที่ดีต้องยึดหลักการวัดผล คือ ต้องวัดให้ตรงกับจุดมุ่งหมายการเรียนการสอน เลือกใช้เครื่องมือวัดที่ดีและเหมาะสม ระวังความคลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาดของการวัด ประเมินผลการวัดให้ถูกต้องและใช้ผลการวัดให้คุ้มค่า สมนึก ภัททิยธนี (2549: 15-17) ได้กล่าวว่า การวัดผลแต่ละครั้งอาจมีวัตถุประสงค์ในการวัดต่างกัน หรือนำไปใช้ประโยชน์ในแง่มุมต่าง ๆ กัน ซึ่งบุญส่ง โกสะ (2547: 23) ได้สรุปประโยชน์การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษาไว้ 6 ด้าน คือ ด้านตัวนักเรียน ด้านครูผู้สอน ด้านผู้ปกครอง ด้านผู้บริหาร ด้านผู้ฝึกสอน ด้านการวิจัย

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 391) กล่าวว่า การวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษา (measurement for evaluation in physical education) เป็นการหาปริมาณของพัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนตามหลักการและกระบวนการของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ตามสาระมาตรฐานหรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ได้ตั้งไว้ แล้วก็นำผลของพัฒนาการที่วัดได้มานั้นมาประเมินด้วยการพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรฐานหรือคุณภาพอย่างอื่นที่มีอยู่แล้ว เพื่อดูว่าผลของพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนการสอนที่แล้วมานั้นดีหรือไม่ดี ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่อย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2541: 184) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลไว้ว่า เป็นการนำเอาผลหรือปริมาณที่ได้จากการวัดผลมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือมาตรฐานอย่างอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน เพื่อพิจารณาว่าสิ่งต่างๆ หรือผู้ที่ถูกประเมินนั้นดีหรือไม่มาก

น้อยเพียงใด อาจกล่าวได้ว่าการประเมินผลเป็นการหาคุณภาพของผลที่ได้มาจากการวัดผลด้วยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือมาตรฐานที่มีอยู่แล้ว หรือที่กำหนดขึ้นมานั้นเอง เกณฑ์หรือมาตรฐานอาจได้มาจากค่านิยมของสังคม จากความเห็นของคนส่วนมากหรือมาจากการวิจัยก็ได้ ซึ่งการประเมินผลมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ ข้อมูลจากการวัดซึ่งเป็นผลที่เกิดจากการวัดผล เกณฑ์เป็นคะแนนจุดตัดหรือบรรทัดฐานที่ผู้ประเมินตั้งไว้ และการตัดสินใจตีความหมาย การระบุว่าเก่ง อ่อน สอบตก สูง ต่ำ และ ชวลิติ ชุกำแพง (2550: 18) ได้กล่าวว่า สำหรับเกณฑ์มาตรฐานการประเมินที่นิยมกันมากได้แก่ การประเมินที่อ้างอิงเกณฑ์ (criterion referenced) เป็นการเอาผลการเรียนของนักเรียนมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด และการประเมินที่อ้างอิงจากกลุ่ม (norm referenced) เป็นการประเมินที่นำเอาผลการประเมินมาจำแนกนักเรียนออกตามความสามารถมาเปรียบเทียบกับผลการประเมินของนักเรียนแต่ละคนกับกลุ่มนักเรียนด้วยกัน

พิสนุ พองศรี (2550: 240-246) กล่าวว่า เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินมีหลายประเภท แต่ละประเภทจะมีคุณสมบัติต่างกันที่นิยมใช้มี 5 ประเภท คือ แบบทดสอบ (test) แบบสอบถาม (questionnaire) แบบสังเกต (observation schedule) แบบสัมภาษณ์ (interview schedule) แบบบันทึก (record schedule) สอดคล้องกับ Baumgartner and Jackson (1982: 312-313) ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางทักษะกีฬาโดยสรุปว่า สามารถวัดได้ 3 วิธี คือ การใช้แบบทดสอบทักษะ (skill test) แบบประเมินค่า (rating scale) และแบบวัดความสามารถในการปฏิบัติ (performance) สำหรับในทางการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ การวัดและประเมินผลจะเน้นการวัดทางด้านทักษะกีฬาเป็นสำคัญ ดังนั้น การวัดและประเมินผลจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ องค์ประกอบที่สำคัญและควรนำมาพิจารณาก็คือ เครื่องมือหรือแบบทดสอบที่นำมาใช้วัดและประเมินผลนั่นเอง พิชิต ภูติจันทร์ (2547: 3) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบ (Test) ไว้ว่า “แบบทดสอบ หมายถึง แบบหรือเครื่องมือ หรือกระบวนการอย่างหนึ่ง ที่ทำให้ได้มาซึ่งจำนวนหรือปริมาณของคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อนำไปสู่การประเมิน” ส่วนแบบทดสอบในการวัดผลการศึกษานั้น สามารถแยกได้ 2 ประเภทด้วยกัน คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (teacher-made test) และแบบทดสอบมาตรฐาน (standardized test) และ วิริยา บุญชัย (2529: 8-9) กล่าวถึงแบบทดสอบที่ดีว่า ควรมีความเที่ยงตรง (validity) ความเชื่อมั่น (reliability) ความเป็นปรนัย (objectivity) และเกณฑ์ปกติ (norms)

สรุป จากความหมาย ความสำคัญ รวมทั้งชนิดหรือประเภทของการวัดผลที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ในการวิจัย คือ ใช้เครื่องมือหรือแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รัศมีฟุตบอลของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งแบบทดสอบที่ดีจะต้องมีคุณสมบัติที่ดี คือ มีค่าความเที่ยงตรง (validity) ค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ค่าของความเป็นปรนัย (objectivity) รวมถึงสร้างเกณฑ์ (norm) โดยเกณฑ์จะเป็นแบบอิงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้

ประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬา

เจษฎา ตาลเพชร (2544: 11) ได้สรุปถึงประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ดังนี้

1. ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนของนักเรียน หรือคิดคะแนน
2. ทำให้รู้ถึงความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละคน
3. ทำให้รู้ผลการสอนของครู
4. เป็นเครื่องมือที่ใช้คัดตัวนักกีฬา
5. เป็นเครื่องมือสร้างแรงจูงใจในการเรียน

วาสนา สกุนินดิโรจน์ (2545: 39) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ว่า “เป็นเครื่องมือพิจารณาถึงผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนทักษะกีฬานั้น ๆ ช่วยแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถในแต่ละกิจกรรม เป็นแนวทางในการให้คะแนนของครู ช่วยในการปรับปรุงการเรียนการสอนทางทักษะอื่นที่ยังสามารถช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจการเรียนมากยิ่งขึ้น”

สมเกียรติ ภูมรินทร์ (2547: 2) ได้สรุปเกี่ยวกับประโยชน์ในการทดสอบทักษะกีฬาไว้ว่า “การทดสอบทักษะกีฬา คือ การวัดความก้าวหน้าของผู้เรียน การให้คะแนน การแบ่งกลุ่ม การสร้างแรงจูงใจ การนำไปปฏิบัติ การวิเคราะห์ การวินิจฉัยเกี่ยวกับวิธีสอน หลักสูตร การแข่งขัน การใช้เครื่องมือช่วยในการสอน”

กิตติมา เพชรวิจิตร (2548: 21-22) ได้สรุปถึงประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ดังนี้

1. ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนของนักเรียน หรือคิดคะแนน

2. เพื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนในการดำเนินการเรียนการสอนให้เป็นไปตามระดับความสามารถของนักเรียน

3. เป็นเครื่องมือที่สร้างแรงจูงใจในชั้นเรียน

4. ทำให้รู้ถึงความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละคน

5. ทำให้รู้ประสิทธิภาพการสอนของครู

6. เป็นเครื่องมือคัดตัวนักกีฬา

Baumgartner and Jackson (1991: 368) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ดังนี้

1. วัดผลสัมฤทธิ์ (measurement of achievement) ใช้แบบทดสอบ ทดสอบนักเรียนเพื่อนำผลการทดสอบไปประเมินผลสัมฤทธิ์ นักเรียนแต่ละทักษะหรือแต่ละประเภทกิจกรรม

2. ให้เกรดหรือคะแนน (grading or marking) เป็นการประเมินผลการเรียนในขั้นสุดท้ายของนักเรียนเพื่อตัดสินว่านักเรียนอยู่ในระดับใด

3. เพื่อแบ่งกลุ่ม (classification) ใช้แบบทดสอบเพื่อพิจารณาแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มสูง กลาง หรือต่ำ

4. การจูงใจ (motivation) การทดสอบสามารถใช้เป็นสิ่งจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความพยายามในการฝึก ทั้งนี้เพื่อมุ่งหวังที่จะทำคะแนนทดสอบในระดับใด

5. การฝึก (practice) แบบทดสอบนับว่าเป็นแบบฝึกหัดที่ดีและมีประสิทธิภาพ เพราะแบบทดสอบที่นำมาใช้ทดสอบนักเรียนได้นั้น จะต้องผ่านขั้นตอนการสร้างมาอย่างถูกต้อง มีคุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดีครบถ้วน

6. การวินิจฉัย (diagnosis) ผู้สอนสามารถใช้แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยนักเรียนได้หลายอย่าง เช่น วินิจฉัยถึงระดับความสามารถของทักษะแต่ละคนแบ่งกลุ่มวิเคราะห์ทักษะ เป็นต้น

7. เป็นเครื่องมือช่วยสอน (teaching aid) แบบทดสอบต้องสามารถนำมาประยุกต์เข้ากับหน่วยของการสอนได้

8. เป็นเครื่องมือในการแปลความหมาย (interpretation tool) เช่น ในการตีความถึงระดับทักษะและทำนายพัฒนาการของผู้เรียนได้

9. การแข่งขัน (competition) ผู้สอนสามารถใช้แบบทดสอบมาเป็นเครื่องมือในการแข่งขันในการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียนได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน

10. การจัดตำแหน่ง (placement) ผลการทดสอบสามารถนำมาจัดนักเรียนในการเรียนการสอน หรือการจัดตำแหน่งในการเป็นผู้เล่นกีฬาแต่ละประเภท

11. การทำนาย (prediction) แบบทดสอบสามารถทำนายพัฒนาการทักษะของนักเรียนและเป็นตัวบ่งชี้ความสามารถในกีฬาประเภทนั้นๆ

12. เปรียบเทียบการประเมิน (comparative evaluation) เป็นการเปรียบเทียบการประเมินผลผู้เรียนในด้านต่างๆ ของการเรียน อาจจะเปรียบเทียบเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม หรือเปรียบเทียบกับตัวผู้เรียนเอง ในระยะก่อนเรียน และหลังจากเรียน เป็นต้น

สรุป ประโยชน์แบบทดสอบทักษะกีฬา คือ เพื่อวัดและประเมินผลการเรียน ใช้ในการคิดคะแนนและให้เกรดแก่นักเรียน เพื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถ เพื่อเป็นเครื่องมือในการสร้างแรงจูงใจ ทำให้ทราบถึงความก้าวหน้าของนักเรียน เป็นเครื่องมือช่วยสอน และทำให้ทราบถึงประสิทธิภาพในการสอนของครู

หลักและขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา

วีริยา บุญชัย (2529: 27-29) ได้เสนอถึงขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทางพลศึกษาซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. วิเคราะห์เกมหรือลักษณะทางกาย เพื่อจะได้ทราบเกี่ยวกับทักษะหรือองค์ประกอบต่างๆ ที่มีผลต่อการปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ
2. เลือกข้อทดสอบที่สามารถวัดคุณภาพที่ต้องการวัด ในการเลือกแบบทดสอบต้องเลือกความสำคัญและความแม่นยำในการวัดด้วย
3. การดำเนินการทดสอบและการคิดคะแนน ในระยะแรกผู้สร้างแบบทดสอบอาจจะลองผิดลองถูกหลายครั้ง หลังจากนั้นก็วางแผนดำเนินการและการคิดคะแนน
4. ทดสอบความเชื่อถือได้ของข้อทดสอบในแต่ละรายการ โดยการทดสอบซ้ำ
 - 4.1 ผู้รับการทดสอบ (subjects) ควรเป็นตัวแทนของประชากรที่จะศึกษาได้
 - 4.2 การกำหนดจำนวนครั้งของการประลองในแต่ละข้อทดสอบ ถ้าทำการประลอง 2-3 ครั้ง ให้บันทึกคะแนนครั้งที่ดีที่สุดหรือบันทึกคะแนนเฉลี่ยจากการประลองทั้งหมด
 - 4.3 ข้อทดสอบแต่ละรายการควรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แห่งความเชื่อถือได้ ไม่น้อยกว่า .70
5. ทดสอบความเป็นปรนัยของข้อทดสอบ โดยใช้ผู้ทดสอบอย่างน้อย 2 คน
6. สร้างความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ซึ่งมีวิธีดำเนินการได้หลายแบบ เช่น
 - 6.1 คะแนนของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนั้น มีความสัมพันธ์กับคะแนนของแบบทดสอบที่ถือว่าเชื่อถือได้แล้ว

6.2 เมื่อแบบทดสอบที่วัดการปฏิบัติของกีฬาประเภทต่างๆ เช่น เทนนิส แบดมินตัน บาสเกตบอล เป็นต้น คะแนนของการทดสอบจะมีความสัมพันธ์กับผลของการแข่งขันแบบพบกันหมด โดยคนที่ได้คะแนนสูง จากการทดสอบก็จะอยู่ในลำดับที่สูงของการแข่งขันด้วย

6.3 การเปรียบเทียบคะแนนของแบบทดสอบแต่ละรายการของแบบทดสอบ โดยหามาตรฐานของคะแนนรวมของแบบทดสอบ แล้วนำคะแนนของการทดสอบไปเปรียบเทียบ ถ้ามีความสัมพันธ์กันสูงแสดงว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงหรือนำแบบทดสอบแต่ละรายการเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน ถ้ามีความสัมพันธ์กันก็สามารถเลือกข้อทดสอบอันใดอันหนึ่งได้

7. ปรับปรุงแบบทดสอบอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นให้บันทึกวิธีการปฏิบัติและการคิดคะแนน

8. สร้างเกณฑ์ปกติ โดยเปลี่ยนคะแนนให้เป็น T-Score หรือเปอร์เซ็นต์ไทล์

บุญส่ง โกสะ (2542: 193) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างหรือพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ว่า ควรตระหนักไว้ก่อนว่า การพัฒนาแบบทดสอบเป็นกระบวนการที่ยาวนาน กระบวนการสร้างแบบทดสอบที่จะกล่าวถึงนี้ ใช้สำหรับแบบทดสอบกีฬาหนึ่ง ๆ เช่น การเสิร์ฟวอลเลย์บอล หรือการเสิร์ฟลูกสั้นในแบดมินตัน เป็นต้น ซึ่งมี 7 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของการทดสอบ
2. ตรวจสอบเอกสารเกี่ยวกับแบบทดสอบ
3. ออกแบบแบบทดสอบ
4. ทำคำอธิบายแบบทดสอบให้เป็นมาตรฐาน
5. ทดลองนำแบบทดสอบไปใช้
6. หาค่าความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้
7. พัฒนาเกณฑ์ปกติ

สายพิน งามสนิท (2544: 17) ได้สรุปหลักและขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ว่า ศึกษาถึงแบบทดสอบและวิเคราะห์เกมการเล่น ทักษะที่ใช้ในการเล่น เลือกทักษะที่สำคัญในการเล่น ซึ่งเป็นทักษะที่วัดได้แน่นอนตรงความจริง นำทักษะที่เลือกไปทดลองใช้หาจุดบกพร่อง

โดยต้องคำนึงว่าแบบทดสอบทักษะต้องเหมาะสมกับผู้รับการทดสอบในทุก ๆ ด้านและนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมาทดสอบหาค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และความเป็นปรนัยของแบบทดสอบบันทึกวิธีการปฏิบัติและคิคะแนนซึ่งสุดท้ายเป็นการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นแล้วนำไปใช้จริง

สมชาย เสรฐจันนง (2546: 40–41) ได้สรุปหลักและขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ดังนี้ คือ

1. ศึกษาหลักสูตร ศึกษาตำราเอกสาร งานวิจัยที่มีผู้สร้างไว้ ตลอดจนสัมภาษณ์ผู้มีประสบการณ์และผู้เชี่ยวชาญ
2. เลือกทักษะที่จะนำมาสร้างแบบทดสอบ โดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายที่ต้องการจะวัด ตรงกับสภาพการเรียนการสอนในหลักสูตร ไม่ควรประกอบไปด้วยหลาย ๆ ทักษะมากเกินไป ถูกต้องตามกติกาที่กำหนดไว้ เหมาะสมกับเพศและวัย ไม่ใช้เวลามากเกินไป ใช้อุปกรณ์ที่สะดวกและหาง่าย ก่อให้เกิดความสนุกสนานไม่น่าเบื่อ มีแรงจูงใจให้เกิดการอยากทดลองปฏิบัติ ในการพิจารณาคะแนนของการทดสอบทักษะนั้นๆ ควรมีความเป็นปรนัยไม่ซับซ้อนและไม่ยุ่งยากและมีวิธีการให้คะแนนที่เด่นชัด
3. ปรึกษาคณะกรรมการที่ปรึกษาสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา
4. นำแบบทดสอบทักษะกีฬาที่ได้ไปทดลองใช้เพื่อดูความเหมาะสม
5. นำแบบทดสอบทักษะกีฬาที่สร้างขึ้น ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และประสบการณ์เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (face validity)
6. นำแบบทดสอบทักษะกีฬาที่ผ่านการตรวจสอบความสมบูรณ์เรียบร้อยแล้วไปทดสอบเพื่อหาความเชื่อถือได้ (reliability) โดยวิธีทดสอบซ้ำ (test-retest) ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ และหาความเป็นปรนัย (objectivity) ผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ตรวจสอบให้คะแนน
7. สร้างเกณฑ์ปกติ โดยเปลี่ยนคะแนนที่ได้จากการทดสอบให้เป็นคะแนน “ที” (T-score)

8. สร้างคู่มือแบบทดสอบทักษะกีฬา

Strand and Wilson (1993: 9-22) ได้เสนอถึงหลักในการสร้างแบบทดสอบทักษะทางกีฬาไว้ 10 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ตรวจสอบเกณฑ์ของแบบทดสอบที่ดี (review criteria of good test) ได้แก่

1. ความเที่ยงตรง (validity)
2. ความเชื่อถือได้ (reliability)
3. ความเป็นปรนัย (objectivity)
4. เกณฑ์ปกติ (norms)
5. อุปกรณ์ (equipment)
6. บุคลากร (personnel)
7. พื้นที่ใช้ในการทดสอบ (space requirement)
8. การเตรียมพร้อมและการจัดเวลา (preparation and administration time)
9. ความสะดวกในการดำเนินการ (ease of administration)
10. ความเหมาะสมของอายุและเพศ (age and sex appropriateness)
11. คุณค่าทางการศึกษา (education value)
12. อำนาจจำแนก (discrimination)
13. ความปลอดภัย (safety)
14. ชนิดของแบบทดสอบ (types of tests)

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์กีฬา (analyze the sport) เป็นการวิเคราะห์กีฬาหรือกิจกรรมที่ทดสอบโดยวิเคราะห์ถึงองค์ประกอบที่สำคัญของทักษะกีฬาหรือกิจกรรมนั้นว่าต้องการวัดทักษะและความสามารถอะไรบ้าง อย่างเช่น ถ้าจะวัดทักษะในการปฏิบัติ ควรใช้แบบทดสอบทักษะ (skill test) หากจะวัดความสามารถในการเล่นควรใช้แบบทดสอบความสามารถทางกลไก

ขั้นที่ 3 การตรวจเอกสาร (review the literature) หลังจากได้เลือกทักษะที่เหมาะสมแล้วจึงทำการตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะกีฬาที่ต้องการทดสอบ โดยอาจศึกษาจากแบบทดสอบที่มีอยู่เดิม

ขั้นที่ 4 คัดเลือก หรือสร้างข้อทดสอบ (select or construct test items) โดยข้อทดสอบจะต้องเป็นตัวแทนของการแสดงออกที่จะวิเคราะห์ มีความสะดวกที่จะนำไปใช้และใช้ได้จริง รวมทั้งต้องรู้ว่าข้อทดสอบแต่ละข้อใช้สถานการณ์อย่างไร จึงไม่ควรมียข้อทดสอบมากมาย เพื่อใช้วัดเพียงทักษะหรือความสามารถเพียงอย่างเดียว

ขั้นที่ 5 การกำหนดวิธีการปฏิบัติ (establish procedures) เป็นการกำหนดแบบแผนขอบเขตของการให้คะแนนและวิธีการดำเนินการ

ขั้นที่ 6 จับคู่ช่วยทำการตรวจสอบ (arrange peer review) เป็นการสรรหาผู้เชี่ยวชาญหรือผู้รู้ในทักษะกีฬานั้น เพื่อทำการตรวจสอบข้อบกพร่องของแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ซึ่งผู้สร้างอาจจะมองไม่เห็นระหว่างการสร้างแบบทดสอบนั้น

ขั้นที่ 7 นำไปทดลองใช้ (conduct pilot study) นำแบบทดสอบไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบวิธีดำเนินการ การเตรียมการ การให้คะแนนและปัญหาที่อาจเกิดขึ้น เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 8 หาความเที่ยงตรงความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัย (determine validity, Reliability and objectivity)

ขั้นที่ 9 สร้างเกณฑ์ปกติ (develop norms) ถ้าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงและค่าความเชื่อถือได้สูงก็สามารถสร้างเกณฑ์ปกติ เพื่อนำไปใช้กับ โรงเรียน ห้องถิ่น เขตหรือประเทศ

ขั้นที่ 10 สร้างคู่มือการใช้แบบทดสอบ (construct test manual) เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา คือ การจัดทำคู่มือการใช้ ซึ่งประกอบไปด้วยวิธีการใช้คู่มือและคำอธิบายเกี่ยวกับแบบทดสอบที่สร้างขึ้น

สรุปได้ว่า หลักและขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาที่สำคัญจะต้องศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และต้องเลือกทักษะที่สำคัญที่ตรงกับสภาพการเรียนการสอนในหลักสูตร หรือใกล้เคียงกับสภาพการเล่นจริงมากที่สุด ทำการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ พร้อมทั้งกำหนดเกณฑ์ ทิศทางของการทดสอบว่าจะดำเนินการอย่างไร มีคำอธิบายที่ชัดเจน มีการนำแบบทดสอบไป

ทดลองเพื่อหาข้อบกพร่องและแก้ไขก่อนใช้จริง ทดสอบค่าความเที่ยงตรง ความเป็นปรนัย และสร้างเกณฑ์ปกติ ทั้งนี้แบบทดสอบต้องเหมาะสมกับผู้เข้ารับการทดสอบในทุก ๆ ด้าน เช่น อายุ เพศ ทักษะที่เรียน เป็นต้น

เกณฑ์การเลือกแบบทดสอบทักษะกีฬา

ผาณิต บิลมาศ (2530: 36) กล่าวว่า สิ่งที่มีความจำเป็นในการเรียนการสอนพลศึกษา คือ การวัดการประเมินผล การวัดการประเมินผลที่คืบหน้าจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือที่มีลักษณะต่อไปนี้ คือ มีความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัย และมีเกณฑ์ปกติ

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2541: 185) ได้กล่าวสรุปถึงเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่ใช้ประโยชน์ได้ดีที่สุด คือ แบบทดสอบมาตรฐาน เพราะมีลักษณะต่าง ๆ ครบถ้วนตามเกณฑ์ไว้ดังนี้

1. ความเชื่อมั่น (reliability) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดนักเรียนกลุ่มใดก็ได้ผลเหมือนกัน
2. ความแม่นยำ (validity) เป็นแบบทดสอบที่วัดสิ่งที่ต้องการได้จริง ๆ
3. ความเป็นปรนัย (objectivity) เป็นแบบทดสอบที่ยุติธรรมในการให้คะแนน แม้ว่าใครจะเป็นผู้ให้ก็ได้
4. ความง่าย (simplicity) เป็นแบบทดสอบที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน ง่ายต่อการบริหาร
5. ความเป็นมาตรฐาน (uniformity) เป็นแบบทดสอบที่มีเกณฑ์มาตรฐานที่แน่นอนไว้เปรียบเทียบอยู่แล้ว
6. การใช้เวลา (time) เป็นแบบทดสอบที่ไม่ต้องใช้เวลามากเกินไปและความประหยัดทั้งเวลา งบประมาณและอื่น ๆ

เจษฎา ตาลเพชร (2544: 16) ได้สรุปเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่ดีไว้ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (validity) หมายถึง ความถูกต้องที่แบบทดสอบวัดได้ตรงตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด
2. ความเชื่อถือได้ (reliability) หมายถึง การวัดผลจากแบบทดสอบที่ได้ผลแน่นอนเสมอ ไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิม ทำการทดสอบกับผู้เข้ารับการทดสอบกลุ่มเดิม ผลที่ได้จะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม
3. ความเป็นปรนัย (objectivity) หมายถึง แบบทดสอบนั้นมีการคงที่ในการให้คะแนน ไม่ว่าจะทดสอบเมื่อใด หรือใครเป็นผู้ทดสอบ
4. เกณฑ์ปกติ (norms) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของกลุ่มประชากร

พิชิต ภูติจันทร์ (2546: 106-107) ได้กำหนดเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่ดีไว้ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง นับเป็นมาตรฐานทางเทคนิคของแบบทดสอบที่สำคัญที่สุด เพราะ ความเที่ยงตรงเป็นสิ่งที่บอถึงความซื่อสัตย์ของแบบทดสอบ การทดสอบแต่ละครั้งผู้สอบต้องใช้เครื่องมือที่สามารถบอถึงสิ่งที่ต้องการได้หรือสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ความเที่ยงตรงสามารถสร้างได้โดยใช้หลักเหตุผลที่เรียกว่า ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์และด้วยวิธีคำนวณโดยใช้สถิติ แบบทดสอบบางชุดอาจจะใช้ความเที่ยงตรงเชิงเหตุผลก็เพียงพอในการทดสอบ โดยไม่ต้องใช้ค่าสถิติมาวิเคราะห์เพิ่มเติมอีก รวมถึงความเที่ยงตรงตามสภาพและความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง
2. ความเชื่อมั่น เป็นมาตรฐานทางเทคนิคที่สำคัญอีกประการหนึ่ง เป็นความคงเส้นคงวาของผลการวัด แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นสูง เมื่อนำไปทดสอบกับใครก็ตาม ก็ครั้งก็ตามผลออกมาจะเหมือนเดิม องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ได้แก่ ความไม่ได้มาตรฐานของเครื่องมือ หรือเครื่องมือเก่าเกินไป จำนวนครั้งและระยะเวลาในการทดสอบก็สำคัญ

3. ความเป็นปรนัย หมายถึง ระดับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคะแนนที่มีผู้ให้คะแนนหลายคน จากแบบทดสอบเดียวกัน ในกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ถ้าแบบทดสอบมีความเป็นปรนัยสูง ผู้ให้คะแนนจะไม่มีโอกาสลำเอียง หรือใช้ความคิดของตัวเองในการให้คะแนน ความเป็นปรนัยคล้ายกับความเชื่อมั่น ต่างกันตรงที่กระบวนการทดสอบ คือ ผู้ให้คะแนน

Willgoose (1961: 21-28) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดีและเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกแบบทดสอบไว้ดังนี้

1. ต้องมีความเที่ยงตรง (validity) แบบทดสอบที่ดี ต้องสามารถใช้วัดสิ่งที่ต้องการทราบค่าได้ แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูง สามารถบอกค่าของคุณภาพในสิ่งที่ต้องการทราบได้สูง โดยไม่บิดเบือน ค่าของสิ่งที่ต้องการวัด

2. ต้องมีความเชื่อถือได้ (reliability) คือ ความคงที่แน่นอนของแบบทดสอบ ไม่ว่าจะนำเอาแบบทดสอบนั้นไปใช้กี่ครั้งก็ตาม ผลลัพธ์ที่ได้จะเหมือนเดิมเมื่อใช้กับกลุ่มประชากรเดียวกัน และสภาพแวดล้อมที่เหมือนกัน

3. ต้องมีความเป็นปรนัย (objectivity) คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการให้คะแนนในข้อทดสอบ แม้ว่าข้อทดสอบที่นำไปใช้นั้น ใครจะเป็นผู้ให้คะแนนก็ตาม ทุกคนจะให้คะแนนเหมือนกัน ความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ มีคุณสมบัติ ดังนี้

- 3.1 มีรายละเอียดและข้อชี้แจงในการนำไปใช้ชัดเจนแน่นอน
- 3.2 วิธีการวัดผลง่ายและสะดวกแก่การใช้ วิธีการให้คะแนนชัดเจน
- 3.3 ผลจากการทดสอบ นำไปคำนวณค่าทางคณิตศาสตร์ได้
- 3.4 ข้อทดสอบนั้นควรเป็นกรรมวิธีทางวิทยาศาสตร์ และมีสภาพคงที่

4. แบบทดสอบที่ดีต้องมีเกณฑ์ปกติ (norms)

5. แบบทดสอบต้องมีลักษณะประหยัด (economy) ข้อทดสอบควรจะประหยัดไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการทดสอบมาก ซึ่งควรประหยัดในด้านของ อุปกรณ์ สถานที่ เจ้าหน้าที่ (ครู) และเวลา

6. มีความน่าสนใจ (interest) ข้อทดสอบต้องเป็นข้อทดสอบที่ดึงดูดความสนใจของผู้เข้ารับการทดสอบ ถ้าผู้เข้ารับการทดสอบไม่มีความสนใจที่จะทำการทดสอบ ก็จะไม่ใช้ความสามารถของตนเองทำการทดสอบอย่างเต็มที่ ซึ่งทำให้ไม่สามารถจะทราบความสามารถที่แท้จริงของผู้เข้าทดสอบได้

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลทางพลศึกษาที่ดีนั้นจะต้องมีลักษณะของแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน จะต้องให้ได้ผลถูกต้องและมีความแน่นอนมากที่สุด และต้องเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพ คือ ความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ ความเป็นปรนัยและเกณฑ์ปกติ

สำหรับมาตรฐานการประเมินค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ Kirkendall *et al.* (1980: 71-79) ได้เสนอค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และความเป็นปรนัยไว้ดังนี้ คือ

ตารางที่ 1 ค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัยของ Kirkendall *et al.*

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ความเที่ยงตรง	ความเชื่อถือได้	ความเป็นปรนัย
ดีมาก	.80-1.00	.90-1.00	.95-1.00
ดี	.70-.79	.80-.89	.85-.94
ยอมรับ	.50-.69	.60-.79	.70-.84
ต่ำ	.00-.49	.00-.59	.00-.69

ที่มา: Kirkendall *et al.* (1980: 71-79)

ตารางที่ 2 ค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัยของ Barrow and McGee

ความสัมพัทธ์	ความเที่ยงตรง	ความเชื่อมั่นและความเป็นปรนัย
.95-.99	ดีมาก	ดีมาก
.90-.94	ดีมาก	ดี
.85-.89	ดีมาก	พอใช้
.80-.84	ดี	พอใช้
.75-.79	พอใช้	ไม่ดี
.70-.74	พอใช้	ไม่ดี
.65-.69	ใช้ไม่ได้หรือให้ตรวจสอบใหม่ ยกเว้นแบบทดสอบที่มีความ สมบูรณ์มาก	ใช้ไม่ได้หรือให้ตรวจสอบใหม่ ยกเว้นบางกลุ่ม
.64-.69	ใช้ไม่ได้หรือให้ตรวจสอบใหม่ ยกเว้นแบบทดสอบที่มีความ สมบูรณ์มาก	ใช้ไม่ได้หรือให้ตรวจสอบใหม่

ที่มา: Barrow and McGee (1971)

เกณฑ์ปกติ

ความหมายของเกณฑ์ปกติ

วิริยา บุญชัย (2529: 26) กล่าวว่า เกณฑ์ปกติ หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งครูสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกัน

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2539: 313) กล่าวว่า เกณฑ์ปกติ หมายถึง ข้อเท็จจริงทางสถิติที่บรรยายการแจกแจงของคะแนนจากประชากรที่นิยามไว้อย่างดีแล้ว และเป็นคะแนนที่ขอบกระดับความสามารถของผู้สอบอยู่ในระดับใดของกลุ่มประชากร แต่ในทางปฏิบัติประชากรที่นิยามไว้อย่างดีเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ดีของประชากรนั่นเองแต่ต้องมีจำนวนมากพอที่จะเป็นตัวแทน

ของกลุ่มประชากรได้ด้วย

เจษฎา ตาลเพชร (2544: 16) สรุปว่า เกณฑ์ปกติ หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของกลุ่มประชากร

สมชาย เศรษฐจันนง (2546: 41) สรุปว่า เกณฑ์ปกติ (norms) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของกลุ่มประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งผู้ดำเนินการทดสอบสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกันได้ แบบทดสอบทักษะกีฬาแต่ละประเภทนั้น ควรมีเกณฑ์ปกติเพื่อใช้เป็นข้อเปรียบเทียบที่แน่นอนกับผู้เข้ารับการทดสอบทำได้

บุญส่ง โกสะ (2547: 81) ได้กล่าวว่า ความเที่ยงตรงที่อิงกับเกณฑ์สามารถแสดงให้เห็นโดยการเปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการทดสอบกับตัวแปรภายนอกตัวหนึ่งหรือมากกว่าที่เป็นตัววัดโดยตรงถึงลักษณะหรือพฤติกรรมที่ต้องการทราบ (เรียกว่าเกณฑ์)

สรุปได้ว่า เกณฑ์ปกติ หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ที่จะบอกระดับคะแนนความสามารถของผู้เข้ารับการทดสอบอยู่ในระดับใดของกลุ่มประชากรเพื่อใช้ในการเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกัน

ประโยชน์ของเกณฑ์ปกติ

สมบัติ เครือสาย (2545: 57) ได้สรุปเกี่ยวกับประโยชน์ของการสร้างเกณฑ์ปกติไว้ว่า ช่วยให้สามารถนำแบบทดสอบนั้นไปใช้กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติ โดยสามารถเปรียบเทียบความสามารถได้สะดวกและชัดเจนว่ามีความสามารถอยู่ในระดับใด

ฉลอง แขวงอินทร์ (2545: 39) สรุปไว้ว่า เกณฑ์ปกติ ทำให้ทราบว่าผู้ถูกทดสอบมีความสามารถอยู่ในระดับใด เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับคนในระดับเดียวกัน

จารุบุตร ทะสุวรรณ (2547: 17) สรุปไว้ว่า เกณฑ์ปกติ จะทำให้ทราบว่า ใครได้คะแนนเท่าไรจากแบบสอบเมื่อนำมาเปรียบเทียบกัน

ศรีสุดา ชันติ (2549: 36) ได้สรุปเกี่ยวกับประโยชน์ของการสร้างเกณฑ์ปกติไว้ว่า การวัดผลที่มีเกณฑ์ไว้เปรียบเทียบกับนั้นทำให้เราทราบว่าผู้เรียนอยู่ในระดับใด ผู้สอนสามารถนำผลของการทดสอบของผู้เรียนไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของเกณฑ์ปกติ คือ ทำให้ทราบว่าผู้ถูกทดสอบได้คะแนนอยู่ในระดับใด เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับในระดับเดียวกัน และสามารถนำผลการเรียนไปปรับปรุงต่อไป

หลักในการสร้างเกณฑ์ปกติ

วิธีการสร้างเกณฑ์ปกติเพื่อจำแนกศักยภาพของผู้เรียน ใช้แนวทางเดียวกับการกำหนดเกรด โดยใช้ข้อมูลตัวเลขจากคะแนนมาตรฐาน (T-score) ซึ่ง ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2539) ได้ให้คำแนะนำว่า การตัดเกรดอาจเป็น 2 เกรด 3 เกรด 4 เกรด หรือ 5 เกรด ก็ได้ ขึ้นอยู่กับลักษณะเด็กและลักษณะของข้อสอบ การตัดเกรดไม่จำเป็นจะต้องตัด 5 เกรดเสมอไป

ขั้นที่ 1 แปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐาน T-ปกติ

ขั้นที่ 2 หาพิสัยของคะแนนมาตรฐานชุดนั้น

ขั้นที่ 3 พิจารณาโดยใช้คุณธรรมอันสูงส่งว่า ควรจะตัดกี่เกรด และเป็นเกรดอะไรบ้าง อาจจะเป็น 3 เกรด ABC หรือ BCD หรือ CDE ก็ได้ ถ้า 4 เกรดอาจเป็น ABCD หรือ BCDE ก็ได้

ขั้นที่ 4 การตัดเกรดต้องยึดจุดคะแนนเฉลี่ยเป็นหลักเสมอ ถ้าตัดเกรดที่จะต้องक्रमจุดเฉลี่ยให้เป็นเกรดกลาง แต่ถ้าเป็นเกรดคู่เอาจุดคะแนนเฉลี่ยเป็นหลัก แต่อย่าลืมให้ช่วงคะแนนแต่ละเกรดเท่ากันเสมอ เพื่อรักษาความยุติธรรม การตัดเกรดโดยยึดคะแนนมาตรฐานเป็นหลัก ก็เพราะถือว่าเป็นคะแนนที่มีช่วงเท่า ๆ กัน (Interval scale)

วิริยา บุญชัย (2529: 26-27) ได้กล่าวว่า การสร้างเกณฑ์ปกติมีขอบข่ายดังต่อไปนี้

1. ประชากรที่ใช้มีจำนวนมาก
2. ข้อมูลที่นำมาสร้างเกณฑ์ปกติต้องเป็นตัวแทนของประชากรได้จริง โดยการสุ่มที่กระจายค่าที่ได้ไม่สูงหรือต่ำจนเกินไป
3. เกณฑ์ปกติที่ได้จากการใช้เฉพาะกลุ่มท้องถิ่นเท่านั้น เพราะแต่ละท้องถิ่นหรือแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน
4. เกณฑ์ปกติต้องมีการปรับปรุงด้วย เพราะการเปลี่ยนแปลงด้านสังคมและด้านต่าง ๆ ซึ่งแน่นอนว่าลักษณะของความสามารถของเด็กก็เปลี่ยนไปด้วย
5. องค์ประกอบอื่น ๆ ที่ควรคำนึงในการเลือกแบบทดสอบ ดังนี้
 - 5.1 อุปกรณ์ควรเลือกแบบทดสอบที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายมากเกินไป สิ่งที่ต้องพิจารณาได้แก่ การเลือกแบบทดสอบที่มีความแม่นยำ ใช้อุปกรณ์น้อยและราคาไม่แพง
 - 5.2 เวลาที่ใช้ควรพิจารณาให้เหมาะสมกับลักษณะองค์ประกอบสมรรถภาพทางกายที่ต้องการทดสอบและวิธีการที่ทดสอบ รวมทั้งเวลาที่มีในการทดสอบแต่ละครั้ง
 - 5.3 ค่าใช้จ่ายแบบทดสอบที่ดีไม่ต้องใช้ค่าใช้จ่ายมากนัก ควรพิจารณาให้เหมาะสมกับผลที่ได้รับ
 - 5.4 ความสำคัญของแบบทดสอบที่ควรคำนึง คือ ทัศนคติของนักกีฬาในการทดสอบ เพื่อจะได้ทราบถึงความก้าวหน้าในการฝึก เป็นการกระตุ้นให้นักกีฬาพยายามเอาชนะตนเอง รู้ระดับการพัฒนาตนเอง
 - 5.5 ประโยชน์ที่ได้จากแบบทดสอบที่สร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

5.6 พิจารณาผลที่เกิดจากการทำแบบทดสอบ เช่น เกิดความเจ็บปวดแก่ร่างกายหรือไม่ เป็นต้น

พยุงศักดิ์ สนเทศ (2533: 50) ได้กล่าวไว้ว่า การหาค่าเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบย่อยและแบบทดสอบรวม ทำให้สามารถเปรียบเทียบให้ผู้รับการทดสอบทราบถึงระดับความสามารถของตนเองว่าอยู่ในระดับใด เกณฑ์ปกติทั้งคะแนนย่อยและคะแนนรวมอาจจะแสดงในรูปการแบ่งคะแนนโดยวิธีโค้งปกติ ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรือจะใช้คะแนนมาตรฐานที่ก็ได้

หาญพล บุญยะเวชชีวิน และ สุพิตร สมาชิกโต (2535: 97-100) ได้กล่าวถึงปัญหาของการใช้คะแนนมาตรฐาน “ที” กับการตัดเกรดวิชาพลศึกษาไว้ว่า การเปลี่ยนคะแนนดิบหรือคะแนนของแต่ละทักษะให้เป็นคะแนนมาตรฐานในวิชาพลศึกษานั้นจะแตกต่างจากวิชาอื่น ๆ บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทดสอบซึ่งรายการทดสอบใช้เวลาเป็นสิ่งประเมินถึงความสามารถในทักษะกีฬาของผู้เรียน เช่น การทดสอบยิงลูกบอลลงห่วงประตู่จำนวน 30 ลูก ผู้เรียนที่สามารถยิงลูกบอลลงห่วงประตู่จำนวน 30 ลูก โดยใช้เวลาน้อยที่สุดจะเป็นผู้ที่มีทักษะในการยิงประตู่มากที่สุด และผู้เรียนที่ใช้เวลามากที่สุดจะเป็นผู้ที่มีทักษะในการยิงประตู่ที่น้อยที่สุด ดังนั้น การเปลี่ยนคะแนนของทักษะนี้ให้เป็นคะแนนมาตรฐานจะใช้คะแนนมาตรฐาน Z (Z-score) หรือคะแนนมาตรฐาน T (T-score) ซึ่งมีสูตร คือ คะแนนมาตรฐาน $T = 50 + 10Z$ ไม่ได้ เพราะผลที่ได้คือ ผู้เรียนที่สามารถยิงลูกบอลลงห่วงประตู่จำนวน 30 ลูก โดยใช้เวลาน้อยที่สุด จะมีคะแนนมาตรฐาน Z คะแนนมาตรฐาน T สูงที่สุด ซึ่งผลดังกล่าวจะตรงข้ามกับความสามารถของผู้เรียน

ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ครูพลศึกษาจะต้องเปลี่ยนแปลงสูตรคะแนนมาตรฐาน T จาก $T = 50 + 10Z$ เป็น $T = 50 - 10Z$ ซึ่งสูตรดังกล่าวนี้จะเปลี่ยนแปลงคะแนนมาตรฐาน T ของผู้เรียนที่ใช้เวลาน้อยในการยิงลูกบอลลงห่วงประตู่จำนวน 30 ลูก ให้มีคะแนนมาตรฐาน T สูง

สรุป ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์แบบอิงกลุ่ม โดยใช้วิธีการตัดเกรดออกเป็น 5 ระดับ การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้นจะต้องมีกลุ่มประชากรที่เหมาะสมและมีความเกี่ยวข้องกับแบบทดสอบที่

ต้องการวัดเพื่อประเมินผล และมีการปรับปรุงตลอดเวลาเพื่อเป็นไปตามสภาพของสังคม แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะมีเกณฑ์ที่เป็นเกณฑ์ทักษะแต่ละรายการที่สามารถนำไปประเมินผลและแบ่งกลุ่มตามความสามารถของผู้เรียนโดยใช้คะแนนดิบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

เสถียร ปุระณะวิทย์ (2526: บทคัดย่อ) สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ 5 รายการ ดังนี้

1. ทักษะการเก็บและส่งลูกรักบี้ฟุตบอล
2. ทักษะการเตะลูกรักบี้ฟุตบอล
3. ความสามารถในการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง
4. ความสามารถในการแท็คเกิ้ล
5. ความสามารถในการรับลูกรักบี้ฟุตบอลขณะวิ่ง

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลทั้ง 5 รายการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูง
2. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นสูง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละรายการ และคะแนนรวมทุกรายการมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .72 .68 .76 .78 .88$ และ $.53$ ตามลำดับ)
3. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในสูงจัดเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 แบบทดสอบทักษะการเก็บและส่งลูกรักบี้ฟุตบอล แบบทดสอบทักษะการเตะลูกรักบี้ฟุตบอล และแบบทดสอบความสามารถในการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง

กลุ่มที่ 2 แบบทดสอบทักษะการเตะลูกฟรีคิกฟุตบอล และแบบทดสอบความสามารถในการแก้กิล (Tackle)

กลุ่มที่ 3 แบบทดสอบความสามารถในการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง และแบบทดสอบความสามารถในการรับลูกฟรีคิกฟุตบอลขณะวิ่ง

4. เกณฑ์ปกติได้สร้างบัญชีตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์และคะแนนมาตรฐาน ที-ปกติ เพื่อเป็นเกณฑ์เปรียบเทียบการทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ลำพอง ศรีรุ่ง (2533: 85) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบสมรรถภาพกลไกของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลระดับเยาวชน ระดับอุดมศึกษา และระดับทีมชาติ ซึ่งกระทำกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 90 คน ระดับเยาวชน จำนวน 30 คน ระดับอุดมศึกษา จำนวน 30 คน และระดับทีมชาติ จำนวน 30 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จากการสุ่มแบบมีระบบ (Systematic Random Sampling) ซึ่งประกอบด้วย 3 รายการ คือ การยืนกระโดดไกล การทุ่มลูกเมดดิซินบอล และการวิ่งซิกแซก ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติที (t – test) และสถิติเอฟ (F – test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬารักบี้ฟุตบอลระดับเยาวชน ระดับอุดมศึกษาและระดับทีมชาติ มีค่าเฉลี่ยสมรรถภาพกลไกแต่ละรายการและสมรรถภาพกลไกรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01
2. นักกีฬารักบี้ฟุตบอล มีสมรรถภาพกลไกแต่ละรายการและสมรรถภาพกลไกรวมดีที่สุด นักกีฬารักบี้ฟุตบอลระดับอุดมศึกษามีสมรรถภาพทางกลไกทั้งแต่ละรายการและสมรรถภาพกลไกรวมดีกว่านักกีฬารักบี้ฟุตบอลระดับเยาวชน

ไพฑูรย์ ประเสริฐทรัพย์ (2533: 69) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความแม่นยำในการเตะเปลี่ยนประตูรักบี้ฟุตบอล ณ จุดวางเท้า ระยะทาง 15 เมตร 20 เมตร 25 เมตร 30 เมตร และ 35 เมตร จากจุดกึ่งกลางประตูที่จุดเตะเปลี่ยนประตู 15 เมตร 20 เมตร 25 เมตร 30 เมตร 35 เมตร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬารักบี้ฟุตบอล ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนจำอากาศ โรงเรียนนายเรืออากาศ ประจำปีการศึกษา 2531 โดยวิธีการคัดเลือก คือ ทดสอบการเตะลูกวางของนักเรียนจำอากาศ

นักเรียนนายเรืออากาศ จำนวน 80 คน คัดเลือกเฉพาะผู้ที่เตะได้ระยะทาง 46 เมตรขึ้นไป และลูกบอลจะลอยสูงกว่าคน จำนวน 50 คน จากนั้นนำมาสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายให้เหลือจำนวน 30 คน แล้วนำไปทดลองเตะตามจุดต่าง ๆ ทั้งหมด 20 จุด ๆ ละ 10 ครั้งแล้วทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความแม่นยำในการเตะเปลี่ยนประตูรักบี้ฟุตบอล ณ จุดวางทรีระยะทาง 15 เมตร จากกึ่งกลางประตูที่จุดเตะเปลี่ยนประตู 15 เมตร 20 เมตร 25 เมตร 30 เมตร และ 35 เมตร มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความแม่นยำในการเตะเปลี่ยนประตูรักบี้ฟุตบอล ณ จุดวางทรี ระยะทาง 20 เมตร จากกึ่งกลางประตูที่จุดเตะเปลี่ยนประตู 15 เมตร 20 เมตร 25 เมตร 30 เมตร และ 35 เมตร มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความแม่นยำในการเตะเปลี่ยนประตูรักบี้ฟุตบอล ณ จุดวางทรี ระยะทาง 25 เมตร จากกึ่งกลางประตูที่จุดเตะเปลี่ยนประตู 15 เมตร 20 เมตร 25 เมตร 30 เมตร และ 35 เมตร มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความแม่นยำในการเตะเปลี่ยนประตูรักบี้ฟุตบอล ณ จุดวางทรี ระยะทาง 30 เมตร จากกึ่งกลางประตูที่จุดเตะเปลี่ยนประตู 15 เมตร 20 เมตร 25 เมตร 30 เมตร และ 35 เมตร มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. ค่าเฉลี่ยของความแม่นยำในการเตะเปลี่ยนประตูรักบี้ฟุตบอล ณ จุดวางทรีระยะทาง 15 เมตร จากจุดกึ่งกลางประตูที่จุดเตะเปลี่ยนประตู 20 เมตร มีค่าสูงสุด

รติ ฤทธิ์บำรุง (2535: 64) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลเตะเปลี่ยนประตูด้วยมุมต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างในปัจจุบันที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปทดลองเตะเปลี่ยนประตูรักบี้ฟุตบอล ณ จุดเตะเปลี่ยนประตู ทำการทดลองเตะเปลี่ยนประตูรักบี้

การวิจัยในครั้งนี้พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการเตะเปลี่ยนประตูรักบี้ฟุตบอล ณ จุดเตะ

เปลี่ยนกลางประตู ที่มุมระหว่าง 0 ถึง 30 องศา 30 ถึง 60 องศา และ 60 ถึง 90 องศา มีค่าเท่ากับ 2.49 7.19 และ 5.13 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการเตะเปลี่ยนประตูฟรีฟุตบอล ณ จุดเตะเปลี่ยนเฉียง 45 องศา ด้านซ้าย ที่มุมระหว่าง 0 ถึง 30 องศา 30 ถึง 60 องศา และ 60 ถึง 90 องศา มีค่าเท่ากับ 1.46 6.36 และ 3.71 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการเตะเปลี่ยนประตูฟรีฟุตบอล ณ จุดเตะเปลี่ยนประตูฟรีฟุตบอลเฉียง 45 องศาด้านขวา ที่มุมระหว่าง 0 ถึง 30 องศา 30 ถึง 60 องศา และ 60 ถึง 90 องศา มีค่าเท่ากับ 1.08 5.63 และ 3.36 ตามลำดับ

การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนในการเตะเปลี่ยนประตูฟรีฟุตบอล ของทั้ง 3 มุม ของแต่ละจุดเตะเปลี่ยนประตูฟรีฟุตบอล โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว แบบวัดซ้ำ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เฉลิมชัย สินธุอารีย์ (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัย ซึ่งแบบทดสอบประกอบด้วย 4 รายการ คือ ทักษะการเก็บลูกรักบี้ฟุตบอล ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล ทักษะการถือลูกรักบี้ฟุตบอลและทักษะการเตะลูกรักบี้ฟุตบอล ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 400 คน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปลงคะแนนที่ได้จากการทดสอบ แต่ละรายการเป็นคะแนน “ที” เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ

ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบทักษะการเก็บลูกรักบี้ฟุตบอล ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล ทักษะการถือลูกรักบี้ฟุตบอลและทักษะการเตะลูกรักบี้ฟุตบอล มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00 ทั้ง 4 รายการ มีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.94 0.82 0.95 และ 0.84 ตามลำดับ มีค่าความเป็นปรนัย เท่ากับ 0.91 1.00 0.92 และ 1.00 ตามลำดับและได้เกณฑ์ปกติ

กฤษณ์ ปลาทอง (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลและเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ประจำปี

การศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ชั้นปีที่ 1-2 ที่เรียนวิชา รักบี้ฟุตบอล จำนวน 214 คน ได้มาจากการกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามตารางกำหนดขนาดประชากร และกลุ่มตัวอย่างของเคอร์ซีและมอร์แกนและสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย การเก็บลูกรักบี้ฟุตบอล การถือ ลูกรักบี้ฟุตบอลวิ่งก้าวหลบเฉียง การชนเบาะ และการเก็บลูกรักบี้ฟุตบอล การวิ่งก้าวหลบเฉียง การ ชนเบาะ การผลัก การวางทรย์ต่อเนื่อง ใช้สถิติ คะแนน T-Score วิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเป็นปรนัย มีความเชื่อมั่น และมีความเที่ยงตรงในระดับสูงทุกรายการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ความสัมพันธ์ภายในของการถือลูกรักบี้ฟุตบอล และการเก็บลูกรักบี้ฟุตบอล การวิ่งก้าวหลบเฉียง การชนเบาะ การผลัก กับคะแนนรวมทุกรายการมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนรายการทดสอบอื่น ๆ มีความสัมพันธ์ภายในอยู่ในระดับต่ำอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคะแนนที่ (T-Score) ระดับดีมาก เท่ากับ 73 ขึ้นไป ดี เท่ากับ 62-72 คะแนน ปานกลาง เท่ากับ 39-61 คะแนน ต่ำ เท่ากับ 28-38 คะแนน และ ควรปรับปรุง เท่ากับ ต่ำกว่า 27 คะแนน

งานวิจัยต่างประเทศ

Williams (1973: 103) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะเบื้องต้นของกีฬารักบี้ฟุตบอล เพื่อใช้ ทดสอบผู้เล่นที่อายุต่ำกว่า 12 ปี แบบทดสอบมีรายการทดสอบ 8 รายการ คือ

1. เก็บและวางลูก ณ จุดที่กำหนดให้
2. ส่งลูกบอลให้ถูกเป้า
3. เก็บและส่งลูกบอลในบริเวณสนามที่กำหนดให้
4. ครอบครองลูกบอลวิ่งอ้อมหลักแล้วกลับที่เดิม
5. เตะลูกบอลไกล

6. ขว้างลูกบอลให้ถูกเป้า
7. ยืนกระโดดไกล
8. ความแม่นยำในการเตะลูกบอล

Stand and Wilson (1993: 124-125) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วยรายการทดสอบ 3 รายการ คือ

1. การเลี้ยงลูกฟุตบอล โดยให้ผู้รับการทดสอบเลี้ยงฟุตบอลไปทั้งทางตรง อ้อมหลักและซีกแซกตามที่กำหนดไว้ จับเวลาโดยให้ผู้รับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง จับเวลาครั้งที่ดีที่สุด
2. การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝาผนัง โดยให้ผู้รับการทดสอบอยู่ห่างจากผนัง 15 ฟุต ขนาดผนังสูง 8 ฟุต ยาว 24 ฟุต กำหนดเวลาภายใน 30 วินาที ให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง นับคะแนนที่ทำได้จำนวนครั้งที่ดีที่สุดเป็นคะแนนที่ได้
3. การเตะลูกฟุตบอล ให้ผู้รับการทดสอบเตะลูกฟุตบอลภายในวงกลมรัศมี 10 หลา กำหนดเวลาภายใน 30 วินาที ให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง นับครั้งที่ทำได้ดีที่สุดเป็นคะแนนที่ได้ วัตถุประสงค์ เพื่อวัดความสามารถทางทักษะกีฬาฟุตบอลขั้นเริ่มต้น สำหรับนักศึกษาระดับวิทยาลัย นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์จากผู้เชี่ยวชาญ มีดังนี้
 - 1.1 การเลี้ยงลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.80 อยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก
 - 1.2 การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝาผนัง มีค่าเท่ากับ 0.81 อยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก
 - 1.3 การเตะลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.74 อยู่ในเกณฑ์ที่ดี
2. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยการทดสอบซ้ำ (test-retests) เว้นระยะห่าง 1 สัปดาห์ มีค่าดังนี้

- 2.1 การเลี้ยงลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.92 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก
- 2.2 การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผนัง มีค่าเท่ากับ 0.90 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก
- 2.3 การเตะลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.95 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

จากการตรวจเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาต่าง ๆ นั้น ผู้วิจัยแต่ละคนได้สร้างขึ้นมาเพื่อให้เหมาะสมกับเพศ วัย ระดับการศึกษา และวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่แบบทดสอบนั้นได้ระบุไว้ โดยมีระดับความยากง่ายของแบบทดสอบและเกณฑ์ที่เหมาะสมแตกต่างกันออกไป ซึ่งแบบทดสอบที่ดีนั้น ควรเป็นแบบทดสอบที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มีสถานที่อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่เอื้อต่อการดำเนินการทดสอบและการนำไปใช้ และเนื่องด้วยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ยังไม่พบว่ามีการสร้างแบบทดสอบกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตทั่วไป มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ทั้งชายและหญิงที่มีมาตรฐาน ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลและแนวทางการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ให้มีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนิสิตทั่วไป มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาและต่อผู้สนใจค้นคว้าต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล และสร้างเกณฑ์ปกติสำหรับนิสิตที่เรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล ภาคปลาย ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ การวิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล ภาคปลาย ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวนประชากรทั้งหมด 156 คน เป็นนิสิตชาย 70 คน นิสิตหญิง 86 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ เป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล ภาคปลาย ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยวิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) มา 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน เป็นนิสิตชาย 15 คน นิสิตหญิง 15 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติ เป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล ภาคปลาย ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวน 109 คน เป็นนิสิตชาย 38 คน นิสิตหญิง 71 คน (จะเห็นว่าจำนวนผู้รับการทดสอบทักษะขาดหายไปบางส่วน เนื่องจากบางส่วนได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย จึงไม่สามารถทำการทดสอบได้)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยแบบทดสอบทักษะ 4 รายการดังนี้

1. ทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล
2. ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล
3. ทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล
4. ทักษะการแท็คเกิ้ล

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ภาคปลาย ปีการศึกษา 2552 ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเนื้อหา รายละเอียด เกี่ยวกับทักษะการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอล โดยอาศัยการศึกษา หลักสูตร หลักการและทฤษฎีจากตำรา เอกสารงานวิจัย วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง ประสบการณ์ รวมทั้งปรึกษาผู้เชี่ยวชาญและผู้รู้ในวงการกีฬารักบี้ฟุตบอล เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ โดยพิจารณาถึงองค์ความรู้ดังต่อไปนี้

- 1.1 ประวัติกีฬารักบี้ฟุตบอล และรักบี้ฟุตบอลในประเทศไทย (ดูหน้า 7-10)
- 1.2 ทักษะเบื้องต้นกีฬารักบี้ฟุตบอล เพื่อศึกษาลักษณะท่าทาง ทักษะ และรูปแบบการเล่น (ดูหน้า 10-18)
- 1.3 หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา (ดูหน้า 18-20)

1.4 ประโยชน์ หลักและขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทักษะ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบทักษะที่ตรงกับสภาพการเรียนการสอน และใกล้เคียงกับสภาพการเล่นจริงมากที่สุด (ดูหน้า 20-28)

1.5 เกณฑ์การเลือกแบบทดสอบทักษะกีฬา เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน ให้ผลถูกต้อง แน่นนอน เป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพ คือ มีความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และมีความเป็นปรนัย (ดูหน้า 28-32)

1.6 ความหมาย ประโยชน์ และหลักในการสร้างเกณฑ์ปกติ เพื่อใช้ในการประเมินผลการเรียนและแบ่งกลุ่มตามความสามารถของผู้เรียน (ดูหน้า 33-37)

2. เลือกทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ที่จะนำมาสร้างแบบทดสอบโดยคำนึงถึงทักษะที่นำมาจะต้องตรงกับจุดหมายที่ต้องการวัดและตรงกับความเป็นจริงที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ซึ่งไม่ควรจะประกอบด้วยหลายทักษะมากเกินไป ถูกต้องตามกติกา เหมาะสมกับเพศและวัย ใช้เวลาในการทดสอบไม่มาก ใช้อุปกรณ์ที่สะดวกและเกิดความสนุกสนาน การให้คะแนนในการทดสอบทักษะ ควรจะมีความเป็นปรนัย ไม่ซับซ้อนและยุ่งยาก รวมทั้งควรมีวิธีการให้คะแนนที่ชัดเจน

3. นำทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ที่คัดเลือกแล้วมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อสร้างแบบทดสอบและให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม โดยการนำแบบทดสอบที่ได้รับคำแนะนำและแก้ไขไปทดลองใช้จริง ดังนี้

3.1 ปรับเปลี่ยนอุปกรณ์เป่าส่งลูก ในทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล จากเป่าส่งสี่เหลี่ยมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นวัสดุที่หาง่าย สะดวก และประหยัด อย่างเช่น ยางนอกล้อรถจักรยานยนต์

3.2 ทำการตรวจสอบและแก้ไขวัตถุประสงค์ของแบบทดสอบให้เหมาะสมตรงตามเป้าหมายของแต่ละทักษะ

4. นำแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ที่สร้างขึ้นไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และประสบการณ์ในกีฬารักบี้ฟุตบอล เช่น นักวิชาการ ผู้ฝึกสอน อาจารย์ผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินกีฬา

รักบี้ฟุตบอล จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (face validity) และความเหมาะสมของแบบทดสอบ (ดูหน้า 49-50)

5. นำแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ที่ผ่านการตรวจสอบความสมบูรณ์จากผู้เชี่ยวชาญ ไปทดสอบเพื่อหาความเชื่อถือได้ (reliability) โดยวิธีทดสอบซ้ำ (test-retest) ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

6. นำแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มาตรวจสอบความเป็นปรนัย (objectivity) โดยให้ผู้ทดสอบ (tester) ทั้ง 2 คน มาทำการทดสอบและนำคะแนนการทดสอบของผู้ทดสอบทั้ง 2 คนมาหาค่าความเป็นปรนัย โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

7. สร้างเกณฑ์ปกติ โดยใช้คะแนนดิบ (ดูจากตารางหน้า 53-55)

8. สร้างคู่มือแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและมีผู้ช่วยวิจัยจำนวน 3 คน ประกอบด้วย นิสิตปริญญาโทชั้นปีที่ 3 ภาควิชาพลศึกษา จำนวน 2 คน และนิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 5 ภาควิชาพลศึกษา จำนวน 1 คน ช่วยในการเตรียมสถานที่และบันทึกคะแนน เพื่อให้การทดสอบเป็นไปได้อย่างดี และได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังต่อไปนี้

1. ศึกษารายละเอียดของแบบทดสอบ อธิบายและสาธิตทำความเข้าใจกับผู้ช่วยวิจัยเกี่ยวกับขั้นตอนการปฏิบัติและรายละเอียดต่าง ๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและตรงกัน พร้อมทั้งกำหนดหน้าที่รับผิดชอบให้แก่แต่ละคน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 นัดหมายผู้ช่วยวิจัย อธิบายรูปแบบ วิธีการ ขั้นตอน และข้อควรคำนึงถึงในแต่ละแบบทดสอบ รวมทั้งเปิดโอกาสให้ซักถามข้อสงสัย

1.2 เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้ทำการสาธิต และให้ผู้ช่วยวิจัยลงมือปฏิบัติจริง และทำการบันทึกผลตามข้อตกลงที่กำหนดไว้

2. ทำหนังสือขอความร่วมมือจากภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถึงอาจารย์ผู้สอนเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. นำแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากร โดยมีผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย จัดเตรียมสถานที่และอุปกรณ์ทั้ง 4 แบบทดสอบ

3.2 ผู้วิจัยอธิบาย และสาธิตขั้นตอนการทดสอบแก่ผู้รับการทดสอบ ก่อนการทดสอบ

4. รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดสอบแต่ละรายการเพื่อนำไปวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลแต่ละรายการ

2. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัยของแบบทดสอบแต่ละรายการของนิสิตชายและหญิง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยวิธีเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3. หาเกณฑ์ปกติ (norms) สำหรับนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล ของแบบทดสอบแต่ละรายการโดยใช้คะแนนดิบ

4. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางและความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลระดับอุดมศึกษา ได้รับการหาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยวิธีต่อไปนี้

1. ตรวจสอบความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (face validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้ข้อเสนอแนะ และแก้ไข ในแต่ละแบบทดสอบ ดังนี้

ทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล

ผู้เชี่ยวชาญ 3 ใน 5 ท่านเห็นว่า ควรเพิ่มคำว่า วิ่ง ที่หัวข้อทักษะการถือลูกรักบี้ฟุตบอล เปลี่ยนเป็น ทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล เพื่อความสมบูรณ์

แก้ไข วัตถุประสงค์ จากเพื่อทดสอบความสามารถในการถือลูกรักบี้ฟุตบอล เป็นเพื่อทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวในการถือลูกรักบี้ฟุตบอล

ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล

ผู้เชี่ยวชาญ 3 ใน 5 ท่านเห็นว่า ควรแก้ไข เป้าส่งลูก ให้เป็นอุปกรณ์ที่หาได้ง่าย สะดวก และประหยัด ดังนั้นผู้วิจัย จึงได้ดัดแปลงเป้าส่ง โดยใช้ยางนอกล้อรถจักรยานยนต์ที่ไม่ได้ใช้แล้ว ขนาด 17 x 2.50 นิ้ว ที่มีใช้อยู่ทั่วไป

แก้ไข วัตถุประสงค์ จากเพื่อทดสอบความสามารถในการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล เป็นเพื่อทดสอบความแม่นยำในการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล

ทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล

ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านเห็นด้วยกับแบบทดสอบทักษะ ไม่มีข้อแก้ไข

ทักษะการแท็คเกิ้ล

ผู้เชี่ยวชาญ 3 ใน 5 ท่านเห็นว่า ควรแก้ไขรูปแบบทักษะ จากผู้รับการทดสอบอยู่ตรงกลาง ระหว่างเบาะแท็คเกิ้ล ให้เปลี่ยนเป็นวิ่งเข้าแท็คเกิ้ลแบบสลับฟันปลา เพื่อให้ตรงกับลักษณะการเล่นจริงมากที่สุด

2. การหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) โดยวิธีการวัดซ้ำ (test-retest)
3. การหาค่าความเป็นปรนัย (objectivity) โดยหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมิน 2 คน
4. หาเกณฑ์ปกติ (norms) ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลระดับอุดมศึกษา โดยใช้คะแนนดิบ และหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สำหรับงานวิจัยนี้ค่าความเชื่อถือได้และค่าความเป็นปรนัยที่คำนวณได้จะใช้เกณฑ์ของ Kirkendall *et al.* (1980: 71-79) ในการประเมิน

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบแต่ละรายการ

รายการ	ความเชื่อถือได้		ความเป็นปรนัย	
	นิติตชาย	นิติตหญิง	นิติตชาย	นิติตหญิง
1. การวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล (วินาที)	0.84	0.94	0.99	0.99
2. การส่งลูกรักบี้ฟุตบอล (คะแนน)	0.81	0.98	1.00	1.00
3. การรับลูกรักบี้ฟุตบอล (คะแนน)	0.78	0.92	1.00	1.00
4. การแท็คเกิ้ล (คะแนน)	0.75	0.88	0.99	0.99

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบทั้ง 4 รายการ มีค่าความเชื่อถือได้ และความเป็นปรนัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเมื่อเทียบกับตารางของ Kirkendall *et al.* (1980: 71-79) ดังต่อไปนี้

1. ค่าความเชื่อถือได้ของรายการทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล การส่งลูกรักบี้ฟุตบอล การรับลูกรักบี้ฟุตบอล และการเท็คเกิล นิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.84, 0.81, 0.78 และ 0.75 อยู่ในเกณฑ์ดี ดี ขอมรับ และขอมรับ ตามลำดับ นิสิตหญิงมีค่าเท่ากับ 0.94, 0.98, 0.92 และ 0.88 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ดีมาก ดีมาก และดี

2. ค่าความเป็นปรนัยของรายการทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล การส่งลูกรักบี้ฟุตบอล การรับลูกรักบี้ฟุตบอล และการเท็คเกิล นิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.99, 1.00, 1.00 และ 0.99 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ทั้ง 5 รายการ นิสิตหญิงมีค่าเท่ากับ 0.99, 1.00, 1.00 และ 0.99 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ทั้ง 5 รายการ

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รายการ	นิสิตชาย (n=38)				นิสิตหญิง (n=71)			
	\bar{X}	S.D.	คะแนน สูงสุด	คะแนน ต่ำสุด	\bar{X}	S.D.	คะแนน สูงสุด	คะแนน ต่ำสุด
1. การวิ่งถือลูกรักบี้ ฟุตบอล (วินาที)	10.65	0.58	9.5	12.2	12.33	0.73	10.85	13.68
2. การส่งลูกรักบี้ ฟุตบอล (คะแนน)	5.58	1.11	8	4	2.63	1.33	6	0
3. การรับลูกรักบี้ ฟุตบอล (คะแนน)	9.89	0.39	10	8	9.92	0.28	10	9
4. การเท็คเกิล (คะแนน)	9.63	0.79	10	8	9.18	1.15	10	6

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนต่ำสุดและคะแนนสูงสุดของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีค่าดังต่อไปนี้

1. รายการแบบทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล นิสิตชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 คะแนนสูงสุดเท่ากับ 9.5 และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 12.2 และ นิสิตหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.73 คะแนนสูงสุดเท่ากับ 10.85 และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 13.68
2. รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล นิสิตชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.11 คะแนนสูงสุดเท่ากับ 8 และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 4 และ นิสิตหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.33 คะแนนสูงสุดเท่ากับ 6 และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 0
3. รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล นิสิตชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.39 คะแนนสูงสุดเท่ากับ 10 และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 8 และ นิสิตหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.28 คะแนนสูงสุดเท่ากับ 10 และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 9
4. รายการแบบทดสอบทักษะการแท็คเกิ้ล นิสิตชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.79 คะแนนสูงสุดเท่ากับ 10 และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 8 และ นิสิตหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.15 คะแนนสูงสุดเท่ากับ 10 และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 6

ตารางที่ 5 เกณฑ์แบบทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิต
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกณฑ์แบบทดสอบ	คะแนนดิบ	
	นิสิตชาย (n=38)	นิสิตหญิง (n=71)
ดีมาก	ต่ำกว่า 9.78	ต่ำกว่า 11.22
ดี	9.79 - 10.36	11.23 - 11.95
ปานกลาง	10.37 - 10.94	11.96 - 12.70
พอใช้	10.95 - 11.52	12.71 - 13.43
ปรับปรุง	11.53 ขึ้นไป	13.44 ขึ้นไป

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์แบบทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตชาย และนิสิตหญิง มีดังนี้

เกณฑ์แบบทดสอบทักษะ ที่มีระดับทักษะ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ และปรับปรุง สำหรับนิสิตชาย คือ ต่ำกว่า 9.78 วินาที 9.79 - 10.36 วินาที 10.37 - 10.94 วินาที 10.95 - 11.52 วินาที และ 11.53 วินาที ขึ้นไป และสำหรับนิสิตหญิง คือ ต่ำกว่า 11.22 วินาที 11.23 - 11.95 วินาที 11.96 - 12.70 วินาที 12.71 - 13.43 วินาที และ 13.44 วินาที ขึ้นไป ตามลำดับ

ตารางที่ 6 เกณฑ์แบบทดสอบทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกณฑ์แบบทดสอบ	คะแนนดิบ	
	นิสิตชาย (n=38)	นิสิตหญิง (n=71)
ดีมาก	8 ขึ้นไป	7 ขึ้นไป
ดี	7	5 - 6
ปานกลาง	6	3 - 4
พอใช้	5	1 - 2
ปรับปรุง	ต่ำกว่า 4	ต่ำกว่า 0

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์แบบทดสอบทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล สำหรับ นิสิตชาย และนิสิตหญิง มีดังนี้

เกณฑ์แบบทดสอบทักษะ ที่มีระดับทักษะ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ และปรับปรุง สำหรับ นิสิตชาย คือ 8 คะแนน ขึ้นไป 7 คะแนน 6 คะแนน 5 คะแนน และ ต่ำกว่า 4 คะแนน และสำหรับ นิสิตหญิง คือ 7 คะแนน ขึ้นไป 5-6 คะแนน 3-4 คะแนน 1-2 คะแนน และ ต่ำกว่า 0 คะแนน ตามลำดับ

ตารางที่ 7 เกณฑ์แบบทดสอบทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกณฑ์แบบทดสอบ	คะแนนดิบ	
	นิสิตชาย (n=38)	นิสิตหญิง (n=71)
ดีมาก	10	10
ดี	9	9
ปานกลาง	8	8
พอใช้	7	7
ปรับปรุง	ต่ำกว่า 6	ต่ำกว่า 6

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์แบบทดสอบทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล สำหรับ นิสิตชาย และนิสิตหญิง มีดังนี้

เกณฑ์แบบทดสอบทักษะ ที่มีระดับทักษะ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ และปรับปรุง สำหรับ นิสิตชาย คือ 10 คะแนน 9 คะแนน 8 คะแนน 7 คะแนน และ ต่ำกว่า 6 คะแนน และสำหรับนิสิตหญิง คือ 10 คะแนน 9 คะแนน 8 คะแนน 7 คะแนน และ ต่ำกว่า 6 คะแนน ตามลำดับ

ตารางที่ 8 เกณฑ์แบบทดสอบทักษะการแท็กเกิด สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกณฑ์แบบทดสอบ	คะแนนดิบ	
	นิสิตชาย (n=38)	นิสิตหญิง (n=71)
ดีมาก	10	10
ดี	9	9
ปานกลาง	8	8
พอใช้	7	7
ปรับปรุง	ต่ำกว่า 6	ต่ำกว่า 6

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์แบบทดสอบทักษะการแท็กเกิด สำหรับนิสิตชาย และ นิสิตหญิง มีดังนี้

เกณฑ์แบบทดสอบทักษะ ที่มีระดับทักษะ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ และปรับปรุง สำหรับ นิสิตชาย คือ 10 คะแนน 9 คะแนน 8 คะแนน 7 คะแนน และ ต่ำกว่า 6 คะแนน และสำหรับนิสิต หญิง คือ 10 คะแนน 9 คะแนน 8 คะแนน 7 คะแนน และ ต่ำกว่า 6 คะแนน ตามลำดับ

ข้อวิจารณ์

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล และ เกณฑ์ปกติสำหรับนิสิตทั่วไปมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 4 รายการ คือ ทักษะการวิ่งถือลูก รักบี้ฟุตบอล ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล ทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล และทักษะการแท็กเกิด ซึ่งแบบทดสอบนี้มีวิธีดำเนินการสร้างตามขั้นตอนคือ ศึกษาเนื้อหาและตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ พื้นฐานกีฬารักบี้ฟุตบอล และหลักในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล เมื่อสร้างแล้ว ได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ตรวจสอบถึงความถูกต้องเหมาะสม หากความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (face validity) โดยผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน หากความเชื่อถือได้ โดยการทดสอบซ้ำ (test-retest) ระยะห่าง 1 สัปดาห์ กับนิสิตจำนวน 30 คน หากค่าความเป็นปรนัย โดยผู้ให้การประเมิน (tester) 2 คน แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจะเห็นได้ว่า แบบทดสอบที่สร้าง

ขึ้น ได้มาตรฐาน มีความเหมาะสม และเป็นแบบทดสอบที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2541: 185) ได้กล่าวไว้ว่า

...คุณลักษณะที่ดีของแบบทดสอบ คือ มีความน่าเชื่อถือ ใช้วัดนักเรียนกลุ่มใดก็ได้ผลเหมือนกัน ความแม่นยำ เป็นแบบทดสอบที่วัดสิ่งที่ต้องการได้จริง ความเป็นปรนัย ยุติธรรมในการให้คะแนน เป็นแบบทดสอบที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน มีเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ชัดเจนและเป็นแบบทดสอบที่ไม่ใช้เวลามากเกินไป...

และสอดคล้องกับ สมาพร เกษแก่ (2550: 37) ที่สรุปว่า “แบบทดสอบที่ดี ต้องมีความเที่ยงตรง มีความเชื่อมั่น มีความเป็นปรนัย แบบทดสอบต้องมีความสะดวกในการใช้และมีประโยชน์ในการใช้ตามวัตถุประสงค์ไม่ยุ่งยากซับซ้อน”

จากการวิจัยแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อวิจารณ์ดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรง (validity) ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้จากการหาความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (face validity) โดยผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ซึ่งได้ให้ข้อเสนอแนะ และแก้ไขเพิ่มเติม ในแต่ละแบบทดสอบ ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 4 ผลการวิจัย (ดูหน้า 49-50) ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยสอดคล้องกับเนื้อหา หลักสูตร และเหมาะสมกับทักษะพื้นฐานของผู้เรียน กล่าวได้ว่า แบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงเหมาะสมในการนำมาใช้

2. ผลการวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ (reliability) ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย ทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอลของนิสิตชายมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.84 อยู่ในเกณฑ์ ดี และนิสิตหญิงมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.94 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอลของนิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.81 อยู่ในเกณฑ์ดี และนิสิตหญิงมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.98 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล ของนิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.78 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ และนิสิตหญิงมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.92 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก และทักษะการแท็คเกิล ของนิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.75 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ และนิสิตหญิงมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.88 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งค่าดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบมีค่าความเชื่อถือได้อยู่ในระดับดี

เกือบทุกรายการ ซึ่งตรงกับ Kirkendall *et al.* (1980: 71-79) ได้กำหนดเกณฑ์ไว้ว่า ค่าเฉลี่ยความเชื่อถือได้ อยู่ระหว่าง 0.90-1.00 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก 0.80-0.89 อยู่ในเกณฑ์ดี 0.60-0.79 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ และ 0.00-0.59 อยู่ในเกณฑ์ต่ำ แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล การส่งลูกรักบี้ฟุตบอล การรับลูกรักบี้ฟุตบอล และการแท็คเกิ้ล มีค่าความเชื่อถือได้ อยู่ในเกณฑ์ยอมรับถึงดีมาก เนื่องจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงสูง คือ ผลที่ได้จากการทดสอบมีค่าใกล้เคียงกันเสมอ โดยได้รับการตรวจสอบเนื้อหา และทักษะจากผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความเข้าใจและมีประสบการณ์โดยตรงจำนวน 5 ท่าน ซึ่งได้ทำการแก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบให้มีความสมบูรณ์ทั้งในเชิงเนื้อหาและทักษะ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตร วิธีการ และเป้าหมายของการเรียนการสอน รวมทั้งมีการอธิบาย ทำความเข้าใจร่วมกันและสาธิตให้กับผู้ช่วยผู้วิจัยก่อนการทดสอบจริง โดยมีการเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ แน่นนอนและชัดเจน ตรงกับ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2539: 101) ได้กล่าวถึงค่าความเชื่อถือได้ว่า เป็นเครื่องมือแสดงอย่างหนึ่ง นำไปวัดแล้ววัดอีกได้เท่าเดิม แสดงว่าแบบทดสอบนั้นมีความเชื่อมั่นสูง และ บุญส่ง โกละ (2542: 185) ที่กล่าวถึงค่าความเชื่อถือได้ว่า เมื่อทำการวัดแล้ว ผลที่ได้จากการวัดมีความเหมือนกันใกล้เคียงกันไม่มีความแตกต่างทุกครั้ง ก็แสดงว่ามีความเชื่อถือได้ และยังสามารถสอดคล้องกับ เฉยฉา ตาลเพชร (2544: 16) ซึ่งได้สรุปไว้ว่า ความเชื่อถือได้ (reliability) คือ การวัดผลจากแบบทดสอบที่ได้ผลแน่นอนเสมอ ไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิม ทำการทดสอบกับผู้เข้ารับการทดสอบกลุ่มเดิม ผลที่ได้จะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

3. ผลการวิเคราะห์ความเป็นปรนัย (objectivity) ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 4 รายการ คือ ทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล ทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล และทักษะการแท็คเกิ้ล โดยนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เป็นนิสิตชาย 15 คน และนิสิตหญิง 15 คน โดยให้ผู้ประเมิน 2 คน ค่าความเป็นปรนัยของนิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.99, 1.00, 1.00 และ 0.99 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก นิสิตหญิงมีค่าเท่ากับ 0.99, 1.00, 1.00 และ 0.99 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ซึ่งค่าดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบมีค่าความเป็นปรนัยอยู่ในระดับดีมาก โดยเปรียบเทียบเกณฑ์มาตรฐานความเป็นปรนัยของ Kirkendall *et al.* (1980: 71-79) ที่ได้กำหนดเกณฑ์ไว้ว่า ค่าความเป็นปรนัย อยู่ระหว่าง 0.95-1.00 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก 0.85-0.94 อยู่ในเกณฑ์ดี 0.70-0.84 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ และ 0.00-0.69 อยู่ในเกณฑ์ต่ำ สรุปได้ว่า ค่าความเป็นปรนัยอยู่ในระดับดีมากทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิง คะแนนใกล้เคียงกันมาก เนื่องจากแบบทดสอบมีความชัดเจนในการให้คะแนน ตรงกับที่ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2539: 220) ได้กล่าวว่า เครื่องมือที่มีความเป็นปรนัย มีคุณลักษณะ คือ ความชัดเจนในความหมายของคำถาม ในวิธีการ

ตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนนและชัดเจนในการให้ความหมายของคะแนน เพราะทำให้เกิดคุณภาพทางด้านความเชื่อมั่นสูง และความเที่ยงตรงในการวัดด้วย กล่าวคือ ข้อคำถามแต่ละข้อของเครื่องมือมีความชัดเจนและไม่ว่าใครจะอ่านก็ตามจะเข้าใจตรงกันว่าถามอะไร การตรวจให้คะแนนต้องมีเกณฑ์ในการให้คะแนน เมื่อได้คะแนนมาก็แปลความหมายได้ชัดเจน และสอดคล้องกับที่พิชิต ภูติจันทร์ (2546: 106-107) ได้สรุปไว้ว่า ความเป็นปรนัย คือ ระดับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคะแนนที่มีผู้ให้คะแนนหลายคน จากแบบทดสอบเดียวกัน ในกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ถ้าแบบทดสอบมีความเป็นปรนัยสูง ผู้ให้คะแนนจะไม่มีโอกาสลำเอียง หรือใช้ความคิดของตัวเองในการให้คะแนน ความเป็นปรนัยคล้ายกับความเชื่อมั่น ต่างกันตรงที่กระบวนการทดสอบ คือ ผู้ให้คะแนน

สรุปได้ว่า แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรง โดยมีความเชื่อถือได้ และมีความเป็นปรนัยอยู่ในระดับยอมรับถึงดีมาก รวมทั้งมีความชัดเจนของคำสั่ง วิธีการทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน และผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบสามารถตรวจสอบคะแนนได้อย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้การทดสอบคะแนนที่ได้จากการทดสอบไม่แตกต่างกันทางสถิติและไม่ว่าจะทำการทดสอบกี่ครั้งผลที่ได้ก็ไม่แตกต่างกันทางสถิติ แบบทดสอบมีความเป็นปรนัยสูง

4. การหาเกณฑ์ปกติ (norms) ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 4 รายการ คือ ทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล ทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล และทักษะการแท็คเกิ้ล โดยใช้คะแนนดิบของแต่ละรายการ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ และปรับปรุง จะเห็นว่า ผู้วิจัยเลือกแบ่งเกณฑ์ออกเป็น 5 ระดับ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนรู้ว่าตนเองมีความสามารถอยู่ในระดับใดและควรจะพัฒนาในด้านใดมากน้อยเพียงใด โดยใช้หลักการตัดเกรดที่ใช้เคิร์ฟ (Curve Grading) ตรงกับ ธีวีวรรณ ชินะตระกูล (2542: 124) ได้กล่าวว่า จะใช้มาตราวัด (Scale) ก็ระดับผู้วิจัยต้องตัดสินใจว่าจะใช้มาตราวัด (Scale) เท่าใด เช่น ใช้มาตราวัด 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง ก่อนข้างต่ำ ต่ำ ระดับดีมากให้น้ำหนักเท่ากับ 5 ดีให้น้ำหนักเท่ากับ 4 ปานกลางให้น้ำหนักเท่ากับ 3 ก่อนข้างต่ำให้น้ำหนักเท่ากับ 2 ต่ำให้น้ำหนักเท่ากับ 1 นอกจากนี้ นิภาพร มุสิขธรรม (2548: 31) ได้สรุปไว้ว่า การวัดผลที่มีการเปรียบเทียบนั้นทำให้เราทราบว่าผู้เรียนแต่ละคนอยู่ในเกณฑ์ใด ผู้สอนสามารถนำผลจากการทดสอบของผู้เรียนไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม

สรุปได้ว่า แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบที่สามารถนำไปใช้กับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้ เพราะเป็นแบบทดสอบที่ผ่านขั้นตอนการสร้างตามหลักวิชาการ มีการหาคุณภาพของแบบทดสอบ หาความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (face validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ความเชื่อถือได้โดยการทดสอบซ้ำ (test-retest) ระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ ความเป็นปรนัยโดยผู้ให้การประเมิน 2 คน และมีการหาเกณฑ์ปกติ แบ่งตามระดับทักษะของผู้เรียน ซึ่งสามารถบ่งชี้ได้ว่า ผู้เรียนมีทักษะอยู่ในระดับใด ดังที่ ผาณิต บิลมาศ (2530: 36) กล่าวว่า สิ่งที่มีความจำเป็นในการเรียนการสอนพลศึกษา คือ การวัดการประเมินผล การวัดการประเมินผลที่ค้ำประกันต้องอาศัยเครื่องมือที่มีลักษณะต่อไปนี้ คือ มีความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัย และมีเกณฑ์ปกติ ซึ่งสอดคล้องกับ วัชรชัย สุวานิช (2545: 13) ได้สรุปว่า ในการทดสอบทักษะกีฬา จะให้ได้ผลถูกต้อง และมีความแน่นอนมากที่สุด ผู้ทดสอบต้องมีความรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดี จึงจะสามารถเลือกแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรง ให้ผลเชื่อถือได้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ (norm) ทักษะวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ประชากร

ประชากรในการศึกษาคั้งนี้เป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2552 จำนวนประชากรทั้งหมด 156 คน

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ เป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2552 โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) มา 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน เป็นนิสิตชาย 15 คน นิสิตหญิง 15 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติ เป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01175128 รักบี้ฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2552 จำนวน 109 คน เป็นนิสิตชาย 38 คน นิสิตหญิง 71 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบทักษะ 4 รายการดังนี้

1. ทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล
2. ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล
3. ทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล
4. ทักษะการแท็คเกิ้ล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมด้วยตนเองและมีผู้ช่วยวิจัยจำนวน 3 คน ประกอบด้วยนิสิตปริญญาโทชั้นปีที่ 3 ภาควิชาพลศึกษา จำนวน 2 คน และนิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 5 ภาควิชาพลศึกษา จำนวน 1 คน ช่วยในการเตรียมสถานที่และบันทึกคะแนนเพื่อให้การทดสอบไปได้ด้วยดีและได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้

1. ศึกษารายละเอียดของแบบทดสอบ อธิบายและสาธิตทำความเข้าใจกับผู้ช่วยวิจัยเกี่ยวกับขั้นตอนการปฏิบัติและรายละเอียดต่าง ๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและตรงกัน พร้อมทั้งกำหนดหน้าที่รับผิดชอบให้แก่ทุกคน

2. ทำหนังสือขอความร่วมมือจากภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถึงอาจารย์ผู้สอนเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลทำการวิจัย

3. นำแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากร โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

4. รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดสอบแต่ละรายการเพื่อนำไปวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลแต่ละรายการ
2. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ของแบบทดสอบแต่ละรายการ โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest) เว้นระยะห่าง 1 สัปดาห์ โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. หาค่าความเป็นปรนัย (objectivity) โดยผู้ให้การประเมิน (tester) 2 คน เป็นผู้ให้คะแนน แล้วนำคะแนนของผู้ทดสอบทั้งสองคนมาหาค่าความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
4. สร้างเกณฑ์มาตรฐาน (norms) ของแบบทดสอบแต่ละรายการ สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้คะแนนดิบ

ผลการวิจัย

1. แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (face validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เป็นผู้พิจารณา ครอบคลุมองค์ประกอบของทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2. ค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลสำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเมื่อเทียบกับมาตรฐานการประเมินผลสัมฤทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบโดย Kirkendall *et al.* (1980: 71-79) มีค่าดังต่อไปนี้

2.1 ค่าความเชื่อถือได้ รายการแบบทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล ของนิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.84 อยู่ในเกณฑ์ดี และนิสิตหญิงมีค่าเท่ากับ 0.94 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

2.2 ค่าความเชื่อถือได้ รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล นิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.81 อยู่ในเกณฑ์ดี และนิสิตหญิงมีค่าเท่ากับ 0.98 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

2.3 ค่าความเชื่อถือได้ รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล นิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.78 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ และนิสิตหญิงมีค่าเท่ากับ 0.92 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

2.4 ค่าความเชื่อถือได้ รายการแบบทดสอบทักษะการแท็คเกิ้ล นิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.75 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ และนิสิตหญิงมีค่าเท่ากับ 0.88 อยู่ในเกณฑ์ดี

3. ค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าดังต่อไปนี้

3.1 ค่าความเป็นปรนัย รายการแบบทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล ของนิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.99 อยู่ในระดับดีมาก และนิสิตหญิงมีค่าเท่ากับ 0.99 อยู่ในระดับดีมาก

3.2 ค่าความเป็นปรนัย รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล ของนิสิตชายมีค่าเท่ากับ 1.00 อยู่ในระดับดีมาก และนิสิตหญิงเท่ากับ 1.00 อยู่ในระดับดีมาก

3.3 ค่าความเป็นปรนัย รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล ของนิสิตชายมีค่าเท่ากับ 1.00 อยู่ในระดับดีมาก และนิสิตหญิงเท่ากับ 1.00 อยู่ในระดับดีมาก

3.4 ค่าความเป็นปรนัย รายการแบบทดสอบทักษะการแก้้กเกิด ของนิสิตชายมีค่าเท่ากับ 0.99 อยู่ในระดับดีมาก และนิสิตหญิงเท่ากับ 0.99 อยู่ในระดับดีมาก

4. หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของผลการทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลแต่ละรายการ ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิงของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทั้ง 4 รายการ มีรายละเอียดดังนี้

4.1 รายการแบบทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล

4.1.1 นิสิตชาย $\bar{X} = 10.65$ วินาที และ S.D. = 0.58

4.1.2 นิสิตหญิง $\bar{X} = 12.33$ วินาที และ S.D. = 0.73

4.2 รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล

4.2.1 นิสิตชาย $\bar{X} = 5.58$ คะแนน และ S.D. = 1.11

4.2.2 นิสิตหญิง $\bar{X} = 2.63$ คะแนน และ S.D. = 1.33

4.3 รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล

4.3.1 นิสิตชาย $\bar{X} = 9.89$ คะแนน และ S.D. = 0.39

4.3.2 นิสิตหญิง $\bar{X} = 9.92$ คะแนน และ S.D. = 0.28

4.4 รายการแบบทดสอบทักษะการแก้้กเกิด

4.4.1 นิสิตชาย $\bar{X} = 9.63$ คะแนน และ S.D. = 0.79

4.4.2 นิสิตหญิง $\bar{X} = 9.18$ คะแนน และ S.D. = 1.15

5. หาเกณฑ์ปกติ (norm) สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ของแบบทดสอบแต่ละรายการ โดยใช้คะแนนดิบ มีรายละเอียดดังนี้

5.1 รายการแบบทดสอบทักษะการวิ่งถือลูกกรักบี้ฟุตบอล มีเกณฑ์ดังนี้

นิสิตชาย

ระดับดีมาก	ต่ำกว่า 9.78 วินาที
ระดับดี	9.79 - 10.36 วินาที
ระดับปานกลาง	10.37 - 10.94 วินาที
ระดับพอใช้	10.95 - 11.52 วินาที
ระดับปรับปรุง	11.53 วินาที ขึ้นไป

นิสิตหญิง

ระดับดีมาก	ต่ำกว่า 11.22 วินาที
ระดับดี	11.23 - 11.95 วินาที
ระดับปานกลาง	11.96 - 12.70 วินาที
ระดับพอใช้	12.71 - 13.43 วินาที
ระดับปรับปรุง	13.44 วินาที ขึ้นไป

5.2 รายการแบบทดสอบทักษะการส่งลูกกรักบี้ฟุตบอล มีเกณฑ์ดังนี้

นิสิตชาย

ระดับดีมาก	8 คะแนน ขึ้นไป
ระดับดี	7 คะแนน
ระดับปานกลาง	6 คะแนน
ระดับพอใช้	5 คะแนน
ระดับปรับปรุง	ต่ำกว่า 4 คะแนน

นิสิตหญิง

ระดับดีมาก	7 คะแนน ขึ้นไป
ระดับดี	5 - 6 คะแนน
ระดับปานกลาง	3 - 4 คะแนน
ระดับพอใช้	1 - 2 คะแนน
ระดับปรับปรุง	ต่ำกว่า 0 คะแนน

5.3 รายการแบบทดสอบทักษะการรับลูกฟรีคิกฟุตบอล มีเกณฑ์ดังนี้

นิสิตชาย

ระดับดีมาก	10 คะแนน
ระดับดี	9 คะแนน
ระดับปานกลาง	8 คะแนน
ระดับพอใช้	7 คะแนน
ระดับปรับปรุง	ต่ำกว่า 6 คะแนน

นิสิตหญิง

ระดับดีมาก	10 คะแนน
ระดับดี	9 คะแนน
ระดับปานกลาง	8 คะแนน
ระดับพอใช้	7 คะแนน
ระดับปรับปรุง	ต่ำกว่า 6 คะแนน

5.4 รายการแบบทดสอบทักษะการเตะคิกเกิ้ล มีเกณฑ์ดังนี้

นิสิตชาย

ระดับดีมาก	10 คะแนน
ระดับดี	9 คะแนน
ระดับปานกลาง	8 คะแนน
ระดับพอใช้	7 คะแนน
ระดับปรับปรุง	ต่ำกว่า 6 คะแนน

นิสิตหญิง

ระดับดีมาก	10 คะแนน
ระดับดี	9 คะแนน
ระดับปานกลาง	8 คะแนน
ระดับพอใช้	7 คะแนน
ระดับปรับปรุง	ต่ำกว่า 6 คะแนน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. สามารถนำแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลและเกณฑ์ปกติไปใช้ในการวัดผลและประเมินผลได้
2. สามารถนำผลการทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลมาเป็นแรงจูงใจและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะให้ดียิ่งขึ้น
3. นำผลการวิจัยไปใช้ในมหาวิทยาลัยอื่นที่มีการเรียนการสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล โดยอาจมีการปรับปรุงเกณฑ์ตามความเหมาะสม
4. ก่อนการทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ผู้ให้การทดสอบจะต้องชี้แจงให้ผู้รับการทดสอบเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ และอธิบายถึงวิธีการปฏิบัติ เพื่อให้การทดสอบแต่ละรายการเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ถูกต้อง และรวดเร็ว

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลและเกณฑ์ในระดับอื่น ๆ เพื่อความเหมาะสมตามความสามารถและตามสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนของแต่ละสถาบัน
2. ควรมีการสร้างแบบประเมินค่าและเกณฑ์ในการทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลเพื่อดูความถูกต้องของท่าทาง

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กฤษณ์ ปลาทอง. 2548. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักศึกษาวิทยาลัย
พลศึกษา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- กิตติมา เพชรวิจิตร. 2548. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 โรงเรียนอ่างทองปัทมโรจน์วิทยาคม จังหวัดอ่างทอง.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จารุบุตร ทะสุวรรณ. 2547. เกณฑ์ปกติสมรรถภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัด
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา
บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิรกรณ์ ศิริประเสริฐ. 2543. ทักษะและเทคนิค การสอนพลศึกษา ในระดับประถมศึกษา.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เจษฎา ตาลเพชร. 2544. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฉลอง แขวงอินทร์. 2545. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลชาย
ระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เฉลิมชัย สินธุอารีย์. 2545. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา
บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชาวลิต ชูกำแพง. 2550. การประเมินการเรียนรู้. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.

ชาติชาย อีสรัมย์ย์. 2520. รักบี้ฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นิภาพร มุติธรรม. 2548. การสร้างเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพ สำหรับ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ของโรงเรียนไพฑูรย์วิทยา จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญส่ง โกสะ. 2542. วิจัยวิจัยทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2547. การวัดผลและประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
สำนักส่งเสริมและฝึกอบรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ผาณิต บิลมาศ. 2526. การทดสอบและประเมินผลพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร:
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

_____. 2530. การวัดทักษะกีฬา. กรุงเทพมหานคร: คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พยุงค์ศักดิ์ สนเทศ. 2533. การวัดทักษะกีฬา. วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและสันทนาการ.
1 (มกราคม-มีนาคม 2533): 19-23.

พิชิต ภูติจันทร์. 2546. วอลเลย์บอล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

_____. 2547. การทดสอบและการประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

- พิสนุ พงศ์ศรี. 2550. การประเมินทางการศึกษา: แนวคิดสู่การปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพมหานคร: เทียมฝ่าการพิมพ์.
- พีระ มาลีหอม. 2535. เจตคติของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีต่อวิชากิจกรรมพลศึกษา.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ไพฑูรย์ ประเสริฐทรัพย์. 2533. ความแม่นยำในการเตะเปลี่ยนประตูกบี่ฟุตบอลทั้งระยะต่าง ๆ.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รติ ฤทธิบำรุง. 2535. การศึกษามุมในการเข้าเตะเปลี่ยนประตูกบี่ฟุตบอล. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รวีวรรณ ชินะตระกูล. 2542. การทำวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้าฯ ลาดกระบัง.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539. เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร:
ภาควิชาการวัดผลวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- ลำพอง ศรีรุ่ง. 2533. สมรรถภาพกลไกของนักกีฬารักบี้ฟุตบอล. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2548. ปรัชญา หลักการ วิธีสอน และการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรชัย สุวานิช. 2545. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดอ่างทอง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2541. หลักสูตรพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

วาสนา สุกุลนิติโรจน์. 2545. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิชัย อิงปัญญาลาภ. 2545. คู่มือการสอนวชิรภักดิ์ฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร: หน่วยศึกษานิเทศก์
กรมพลศึกษา.

วิริยา บุญชัย. 2529. การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
ไทยวัฒนาพานิช.

ศรีสุดา ชันดี. 2549. การสร้างเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพ สำหรับนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาส สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุพรรณบุรี เขต 1.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมเกียรติ ภูมรินทร์. 2547. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมชาย เสรษฐจ้านง. 2546. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬามวยสากล สำหรับนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระดุงศิษย์พิทยา. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมนึก ภัททิยชนี. 2549. การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กทม. สิ้นธุ์: ประสานการพิมพ์.

สมบัติ เครือสาย. 2545. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมาคมรักบี้ฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. 1998-1999. กติกาการเล่นกีฬารักบี้
ฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร. (อัดสำเนา)

_____. 2525. รักบี้ เรียนรู้กติกาการแข่งขันรักบี้ที่สำคัญภายใน 5 นาที. กรุงเทพมหานคร:
บริษัทการพิมพ์.

สมาพร เกาะแก้ง. 2550. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชินันท์ท่าอาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สายพิน งามสนิท. 2544. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาออกกักระดับอุดมศึกษา.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เสถียร ปุระณะวิทย์. 2526. แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนักกีฬาระดับอุดมศึกษา.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

หาญพล บุญยะเวชชีวิน และ สุพิตร สมานีโต. 2535. คะแนนมาตรฐาน T กับการตัดเกรด
วิชาทางพลศึกษาด้วยคอมพิวเตอร์. สารสุขศึกษา พลศึกษาและนันทนาการ. 18
(มกราคม-มิถุนายน 2535): 97-106.

Barrow, H. M. and R. McGee. 1971. **A Practical Approach to Measurement in Physical
Education.** 2nd ed. Philadelphia: Lea & Febiger.

Baumgartner, T. A. and A. S. Jackson. 1982. **Measurement for Evaluation in Physical
Education.** Iowa: W. M. C. Brown Company Publishers.

_____. 1991. **Measurement and Evaluation in Physical Education and Exercise
Science.** 4th ed. Iowa: W. M. C. Brown Publishers.

Collins, D. R. and P. B. Hodgers. 1978. **A Comprehensive Guide to Sports Skills Test and Measurement.** Illinois: Charles C. Thomas Publisher.

Herbert, J. 1963. **Rugby.** London: weidenfeild & Necolson.

Kirkendall, D. R., J. J. Greeber, and R. E. Johnson. 1980. **Measurement and Evaluation for Physical Education Dubugue.** Iowa: W. M. C. Brown Company Publishers.

_____. 1987. **Measurement and Evaluation for Physical Education Dubugue.** Iowa: W. M. C. Brown Company Publishers.

Rugby Football Union. 1997. **Rugby Football.** N.P.

Strand, B. N. and R. Willson. 1993. **Assessing Sport Skill.** Champaign, Illinois: Human Kinetics Publishers.

Willgoose, C. E. 1961. **Evaluation in Health Education and Physical Education.** New York: McGraw-Hill Book Company.

Williams, R. 1973. **Rugby for Benginers.** London: Sounenir Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความร่วมมือ

(สำเนา)

ที่ ศธ.0513.10905/

ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

50 พหลโยธิน จตุจักร กทม. 10900

มกราคม พ.ศ. 2553

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ
เรียน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล จำนวน 1 ชุด
2. แบบประวัติผู้เชี่ยวชาญ

ด้วย นางสาวพรธิมา มณีรัตน์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กำลังทำวิจัยเรื่อง “การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล
สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ตามหลักสูตรระดับ
ปริญญาโท ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ชาญชัย ชันติศิริ เป็นประธานที่ปรึกษา

ในการนี้ นิสิตต้องการขอเสนอแนะจากท่าน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการดำเนินการวิจัย
เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงมากที่สุด คณะกรรมการประจำตัวนิสิตพิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็น
ผู้เชี่ยวชาญ ที่มีความชำนาญในเรื่องนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการให้ข้อเสนอแนะ
เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานวิจัยต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พีระ มาลีหอม)

หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา

ภาควิชาพลศึกษา

โทร . 02-942-8672, 086-001-3725

โทรสาร 0-2942-867

(สำเนา)

ที่ ศษ.0513.10905/

ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

50 พหลโยธิน จตุจักร กทม. 10900

มกราคม พ.ศ. 2553

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการทำวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย

ด้วย นางสาวพรธิมา มณีรัตน์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ชาญชัย ชันติศิริ , ศศ.ม. ประธานกรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว จำเป็นใช้กลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโดยการอนุญาตให้ นางสาวพรธิมา มณีรัตน์ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้ อุปกรณ์ สถานที่ และกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนิสิตในความดูแลของท่าน ตั้งแต่วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2553 ถึงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2553

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ อุปกรณ์ สถานที่ และกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พีระ มาลีหอม)

หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา

ภาควิชาพลศึกษา

โทร . 02-942-8672, 086-001-3725

โทรสาร 0-2942-867

(สำเนา)

ที่ ศธ.0513.10905/

ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

50 พหลโยธิน จตุจักร กทม. 10900

มีนาคม 2553

เรื่อง ขอบขอบคุณ

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย

ตามที่ ว่าที่นางสาวพรธิมา มณีรัตน์ นิสิตปริญญาโท สาขาพลศึกษา ภาคปกติ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
“การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” และท่าน
ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี บัดนี้การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการ
วิจัยได้เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ขอขอบคุณในความ
อนุเคราะห์ของท่านเป็นอย่างสูง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พีระ มาลีหอม)

หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา

ภาควิชาพลศึกษา

โทร . 02-942-8672, 086-001-3725

โทรสาร 0-2942-867

ภาคผนวก ข
แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล

แบบทดสอบทักษะกีฬาปักเป้าฟุตบอล

1. ทักษะการวิ่งถือลูกปักเป้าฟุตบอล

วัตถุประสงค์ เพื่อทดสอบความคล่องตัวว่องไวในการวิ่งถือลูกปักเป้าฟุตบอล

ระดับ อุดมศึกษา

อุปกรณ์และสถานที่

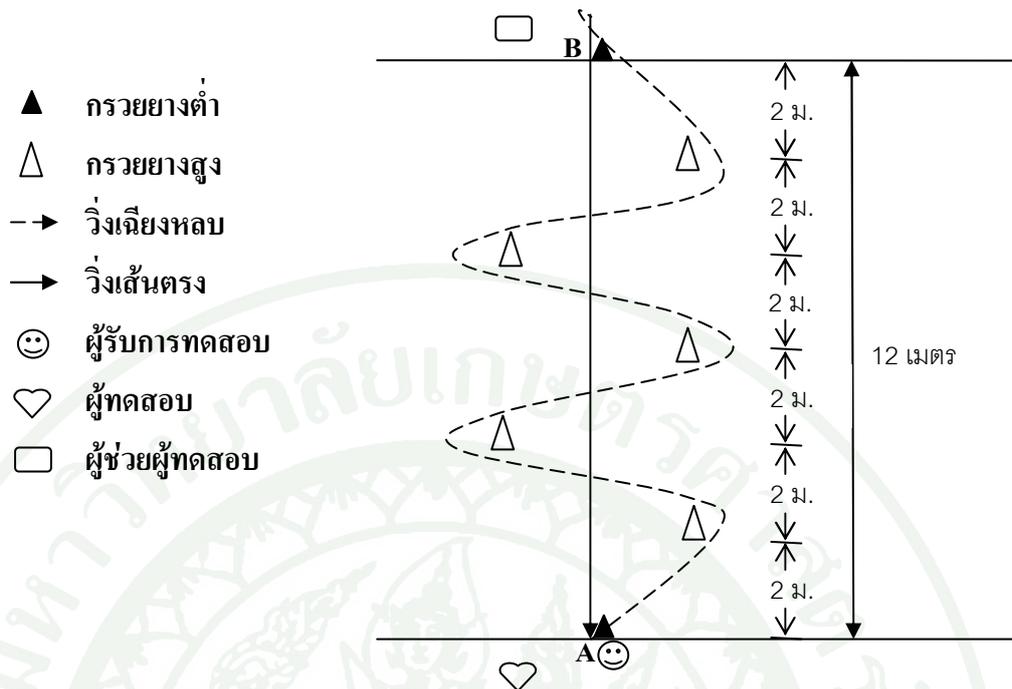
1. สนามปักเป้าฟุตบอล ขนาด 70 เมตร X 100 เมตร
2. ลูกปักเป้าฟุตบอล จำนวน 1 ลูก
3. นกหวีด จำนวน 1 ตัว
4. กรวยยางสูง 50 เซนติเมตร และ กรวยยางต่ำ
5. นาฬิกาจับเวลา จำนวน 1 เรือน
6. ปูนขาว
7. เทปวัดระยะทาง 1 เทป ขนาด 50 เมตร
8. ไบบันทึกการวัดผล

การเตรียมสถานที่

กำหนดจุดเริ่มต้นและวัดระยะทางให้มีความยาว 12 เมตร แล้วนำกรวยยางต่ำวางไว้เพื่อเป็นจุดกลับ และนำกรวยยางสูง จำนวน 5 กรวย วางไว้ห่างกันกรวยละ 2 เมตร เป็นรูปสลับฟันปลา

วิธีดำเนินการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนถือลูกปักเป้าฟุตบอล อยู่ที่จุด A เมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” จากผู้ทดสอบให้ผู้รับการทดสอบถือลูกปักเป้าฟุตบอลวิ่งก้าวเฉียงหลบกรวยที่วางสลับกัน ซ้าย - ขวา ทีละกรวย จำนวน 5 กรวย โดยเริ่มจากก้าวเฉียงหลบกรวยทางขวาก่อน และวิ่งไปอ้อมจุด B แล้ววิ่งเป็นเส้นตรงกลับมายังจุดเริ่มต้นโดยใช้เวลาน้อยที่สุด

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้รับการทดสอบวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอลไปอ้อมหลักให้ครบตามที่กำหนดแล้ววิ่งกลับมาจุดเริ่มต้น โดยใช้เวลาน้อยที่สุด
2. ถ้าผู้รับการทดสอบทำลูกรักบี้ฟุตบอลตกให้เก็บลูกรักบี้ฟุตบอลแล้วดำเนินการทดสอบต่อไป
3. ผู้รับการทดสอบเมื่อวิ่งถึงจุดเริ่มต้นแล้วให้รับวางลูกรักบี้ฟุตบอลลงบนพื้น ถือว่าสิ้นสุดการทดสอบ
4. ทำการทดสอบคนละ 1 ครั้ง

การคิดคะแนน

1. บันทึกผลการทดสอบเป็นวินาที โดยมีทศนิยม 2 ตำแหน่ง

2. กรณีที่ลูกกรีฑีฟุตบอลตกลงพื้นก่อนถึงจุดเริ่มต้นให้ผู้รับการทดสอบเก็บลูกกรีฑีฟุตบอลแล้วดำเนินการทดสอบต่อไป

2. ทักษะการส่งลูกกรีฑีฟุตบอล

วัตถุประสงค์ เพื่อทดสอบความแม่นยำในการส่งลูกกรีฑีฟุตบอล

ระดับ อุดมศึกษา

อุปกรณ์และสถานที่

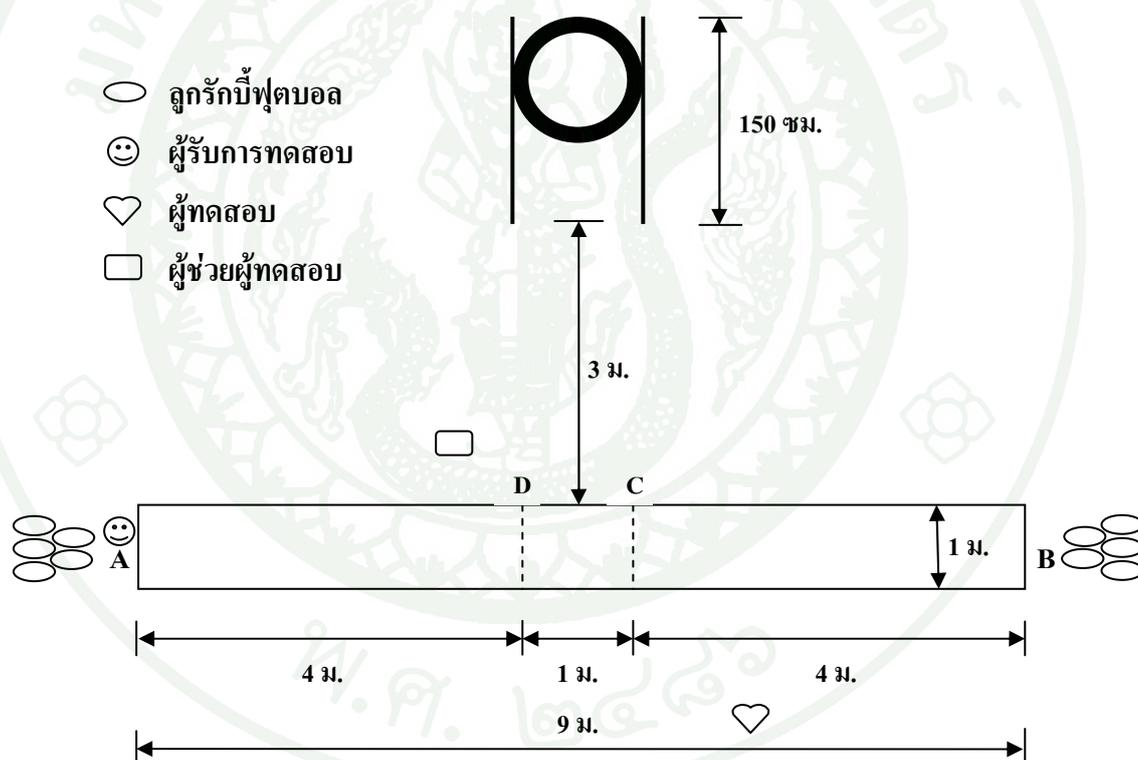
1. สนามกรีฑีฟุตบอล ขนาด 70 เมตร X 100 เมตร
2. ลูกกรีฑีฟุตบอล จำนวน 10 ลูก
3. ขาขนอกล้อรถจักรยานยนต์ขนาด 17 X 2.50 นิ้ว สูงจากพื้นไม่เกิน 150 เซนติเมตร อยู่ห่างจากลู่วิ่ง 3 เมตร
4. นกหวีด จำนวน 1 ตัว
5. ปูนขาว
6. เทปวัดระยะทาง 1 เทป ขนาด 50 เมตร
7. ไบบันทึกการวัดผล

การเตรียมสถานที่

นำขาขนอกล้อรถจักรยานยนต์ขนาด 17 X 2.50 นิ้ว ไปวางให้สูงจากพื้น 150 เซนติเมตร และอยู่ห่างจากลู่วิ่งที่กำหนด 3 เมตร ซึ่งลู่วิ่งมีความกว้าง 1 เมตร ยาว 9 เมตร และตีเส้นปะลงไปที่ระยะ 4 เมตรและ 5 เมตร ตามลำดับจากจุดเริ่มต้น

วิธีดำเนินการทดสอบ

ทำการทดสอบทีละคน โดยใช้ลูกกรักบี้ฟุตบอลจำนวน 10 ลูก กำหนดให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ที่เส้นเริ่มต้น ณ จุด A เมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้รับการทดสอบเก็บลูกกรักบี้ฟุตบอลวิ่งเข้าไปตามลู่วิ่ง เมื่อถึงจุด C ซึ่งมีระยะทาง 5 เมตร จากจุดเริ่มต้น ให้ผู้รับการทดสอบบิดลำตัวส่งลูกให้เข้าเป้าที่กำหนด แล้วจึงวิ่งไปที่จุด B เพื่อเก็บลูกกรักบี้ฟุตบอล และวิ่งไปตามลู่วิ่งไปที่จุด D ซึ่งมีระยะทาง 5 เมตร จากจุด B เมื่อถึงจุด D แล้วให้ผู้รับการทดสอบบิดลำตัวส่งลูกให้เข้าเป้า แล้วกลับมาเริ่มต้นที่จุด A อีกครั้ง จนครบจำนวน 10 ลูก

ระเบียบการทดสอบ

1. ผู้รับการทดสอบจะต้องส่งลูกกรักบี้ฟุตบอลให้เข้าเป้าทั้งทางด้านจุด A และจุด B จุดละ 5 ลูก อย่างต่อเนื่อง

2. ผู้รับการทดสอบจะต้องถือลูกกรักบี้ฟุตบอลวิ่งภายในลู่วิ่งที่กำหนดและส่งลูกกรักบี้ฟุตบอลภายในลู่วิ่งเท่านั้น

3. ทำการทดสอบคนละ 1 ครั้ง

การคิดคะแนน

1. ผู้รับการทดสอบสามารถส่งลูกกรักบี้ฟุตบอลเข้าเป้าตรงช่องที่กำหนดไว้ จะได้ 1 คะแนน
2. ถ้าลูกกรักบี้ฟุตบอลไม่เข้าเป้าตรงช่องที่กำหนดไว้ จะไม่ได้คะแนน

3. ทักษะการรับลูกกรักบี้ฟุตบอล

วัตถุประสงค์ เพื่อทดสอบความสามารถในการรับลูกกรักบี้ฟุตบอล

ระดับ อุดมศึกษา

อุปกรณ์และสถานที่

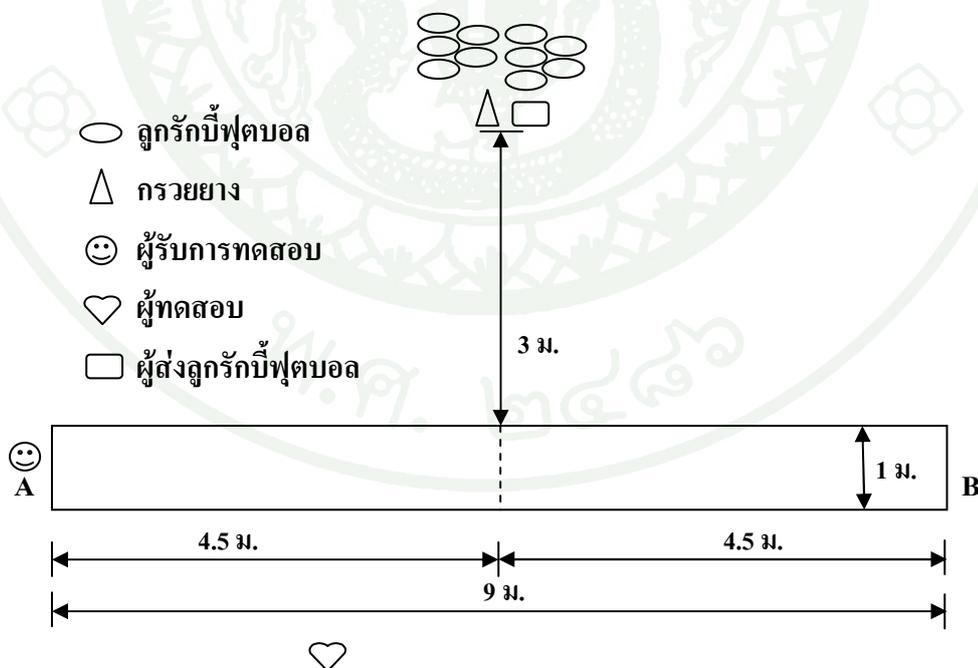
1. สนามรักบี้ฟุตบอล ขนาด 70 เมตร X 100 เมตร
2. ลูกกรักบี้ฟุตบอล จำนวน 10 ลูก
3. นกหวีด จำนวน 1 ตัว
4. กรวยยาง
5. ปู่นขาว
6. เทปวัดระยะทาง 1 เทป ขนาด 50 เมตร
7. ไบบันทึกการวัดผล

การเตรียมสถานที่

กำหนดจุดเริ่มต้น จุด A และจุดสิ้นสุดลู่วิ่ง จุด B โดยลู่วิ่งมีความกว้าง 1 เมตร ยาว 9 เมตร ตีเส้นแบ่งกลางลู่วิ่งที่ระยะ 4.5 เมตร และกำหนดจุดที่ผู้ส่งทำการส่งลูกเข้ามาในลู่วิ่ง ลากขนานออกไปด้านข้างลู่วิ่งเป็นระยะทาง 3 เมตร

วิธีดำเนินการทดสอบ

ทำการทดสอบทีละคน โดยใช้ลูกรักบี้ฟุตบอลจำนวน 10 ลูก กำหนดให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ที่เส้นเริ่มต้น ณ จุด A เมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้รับการทดสอบวิ่งด้วยความเร็วที่ต่อเนื่องภายในลู่วิ่งที่กำหนดจนถึงกลางลู่วิ่ง ซึ่งมีระยะทางประมาณ 4.5 เมตร ให้ทำการรับลูกรักบี้ที่ส่งมาจากผู้ส่งในระดับหน้าอกของผู้รับจากด้านตรงข้าม ซึ่งมีระยะห่าง 3 เมตร แล้ววิ่งถือลูกรักบี้ด้วยความเร็วต่อเนื่องจนสุดลู่วิ่ง ณ จุด B ให้ทำการวางลูกรักบี้ฟุตบอลด้วยสองมือที่พื้นหลังจุด B แล้ววิ่งกลับทางเดิมเพื่อรับลูกรักบี้ฟุตบอลจากผู้ส่งบริเวณกลางลู่วิ่งเช่นเดิม จนครบ 10 ลูก

ระเบียบการทดสอบ

1. ผู้รับการทดสอบจะต้องวิ่งไปรับลูกรักบี้ฟุตบอลที่ส่งมาจากด้านตรงข้าม โดยผู้ส่งที่อยู่ห่างออกไป 3 เมตร จำนวน 10 ลูก
2. ผู้รับการทดสอบจะต้องวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอลด้วยความเร็วต่อเนื่องภายในลู่วิ่งที่กำหนด และวางลูกรักบี้ฟุตบอลด้วยสองมือที่พื้นหลังจุดที่กำหนด
3. ทำการทดสอบคนละ 1 ครั้ง

การคิดคะแนน

1. ผู้รับการทดสอบสามารถรับลูกรักบี้ฟุตบอลที่ส่งมาได้ จะได้ 1 คะแนน
2. ผู้รับการทดสอบไม่สามารถรับลูกรักบี้ฟุตบอลที่ส่งมาได้ จะไม่ได้คะแนน

4. ทักษะการแท็คเกิ้ล

วัตถุประสงค์ เพื่อทดสอบความสามารถในการแท็คเกิ้ล

ระดับ อุดมศึกษา

อุปกรณ์และสถานที่

1. สนามรักบี้ฟุตบอล ขนาด 70 เมตร X 100 เมตร
2. เบาะแท็คเกิ้ล จำนวน 2 อัน
3. นกหวีด จำนวน 1 ตัว
4. กรวยยาง
5. ปูนขาว
6. เทปวัดระยะทาง 1 เทป ขนาด 50 เมตร

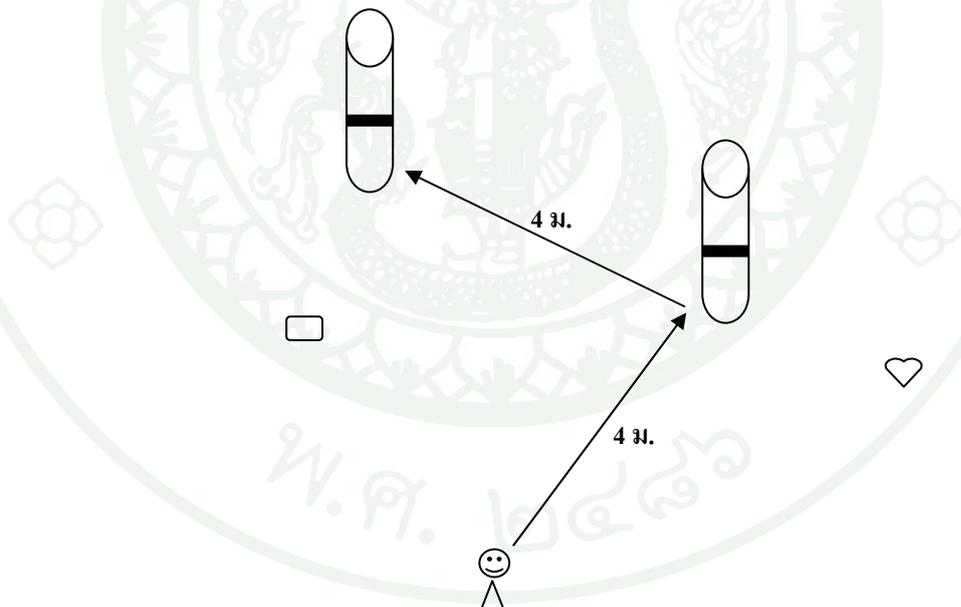
7. ใบบันทึกการวัดผล

การเตรียมสถานที่

กำหนดจุดที่ผู้รับการทดสอบยืน ทำการวัดระยะห่างจากผู้รับการทดสอบเฉียงไปด้านขวา 4 เมตร และวัดเฉียงต่อไปด้านซ้ายอีก 4 เมตร สำหรับตั้งเบาะแท็กเกิด 2 จุด โดยมีผู้ช่วยเก็บตั้งอุปกรณ์แท็กเกิดทุกครั้งและผู้รับการทดสอบวิ่งมาแท็กเกิด

วิธีดำเนินการทดสอบ

ผู้รับการทดสอบยืนที่จุด A เมื่อได้รับสัญญาณ “เริ่ม” ให้ผู้รับการทดสอบวิ่งไปที่จุด B เข้าแท็กเกิดเบาะแท็กเกิดด้านขวา ที่ห่างออกไป 4 เมตร ให้สัมผัสกับพื้น จากนั้นให้ลูก วิ่งต่อไปที่จุด C เข้าแท็กเกิดเบาะแท็กเกิดที่อยู่เฉียงไปด้านซ้าย ห่างออกไป 4 เมตร โดยปฏิบัติอย่างต่อเนื่องทั้งสองจุด

- 🗄 เบาะแท็กเกิด
- △ กรวยยาง
- ☺ ผู้รับการทดสอบ
- ♡ ผู้ทดสอบ
- ผู้ช่วยผู้ทดสอบ

ระเบียบการทดสอบ

1. ผู้รับการทดสอบจะต้องวิ่งไปที่แท็คเกิลเบาะแท็คเกิลทั้งสองจุดให้ล้มลงกับพื้น
2. ผู้รับการทดสอบจะต้องวิ่งไปที่แท็คเกิลเบาะแท็คเกิลด้วยวิธีที่ถูกต้อง ภายใต้ขีดที่กำหนด
3. ทำการทดสอบคนละ 1 ครั้ง

การคิดคะแนน

1. ผู้รับการทดสอบทำการแท็คเกิลเบาะแท็คเกิลให้ล้มได้ ภายใต้ขีดที่กำหนดจะได้ 5 คะแนน
2. ถ้าทำการแท็คเกิลเบาะแท็คเกิลให้ล้มได้ แต่แท็คเกิลสูงกว่าขีดที่กำหนดจะได้ 3 คะแนน

ภาคผนวก ค
ใบบันทึกผลแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล

ภาคผนวก ง

ค่าคะแนนดิบจากการทดสอบหาค่าความเชื่อถือได้ และ
ค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล

ตารางผนวกที่ 1 แสดงคะแนนดิบจากการทดสอบหาค่าความเชื่อใจได้ ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ ของนิสิตชาย จำนวน 15 คน

คนที่	ทักษะการวิ่งถือลูกรักบี้ฟุตบอล		ทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล		ทักษะการรับลูกรักบี้ฟุตบอล		ทักษะการแท็คเกิล	
	ครั้งที่		ครั้งที่		ครั้งที่		ครั้งที่	
	1	2	1	2	1	2	1	2
1	11.02	11.00	5	4	10	10	10	10
2	10.67	10.49	6	5	10	10	8	10
3	11.11	11.04	4	5	10	10	10	10
4	11.01	10.90	3	4	10	10	10	10
5	10.31	10.09	5	4	10	10	10	10
6	10.91	10.88	7	6	9	10	8	10
7	11.34	10.02	5	6	10	10	10	10
8	10.71	10.31	5	6	10	10	10	10
9	11.22	10.07	6	7	10	10	10	10
10	10.71	10.07	6	6	9	9	10	10
11	11.05	10.66	3	4	9	10	10	10
12	10.78	10.38	4	5	10	10	8	10
13	10.64	9.61	6	6	9	10	8	10
14	11.15	11.41	7	4	10	10	8	8
15	11.20	10.74	1	2	10	10	8	10

ตารางผนวกที่ 2 แสดงคะแนนดิบจากการทดสอบหาค่าความเชื่อใจได้ ของแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ ของนิสิตหญิง จำนวน 15 คน

คนที่	ทักษะการวิ่งถือ		ทักษะการส่งลูก		ทักษะการรับลูก		ทักษะการแท็คเกิ้ล	
	ลูกรักบี้ฟุตบอล		รักบี้ฟุตบอล		รักบี้ฟุตบอล		แท็คเกิ้ล	
	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่
	1	2	1	2	1	2	1	2
1	13.38	13.28	8	8	8	10	6	8
2	12.78	12.70	5	6	8	10	6	6
3	11.75	11.60	6	6	8	10	8	8
4	13.65	13.55	3	4	10	10	8	8
5	13.50	13.45	1	2	9	10	6	6
6	13.75	13.68	3	3	10	10	6	6
7	12.51	12.09	2	3	10	10	8	8
8	13.12	13.06	4	4	10	10	8	6
9	13.70	12.33	1	2	10	10	6	8
10	16.10	12.72	1	1	9	10	6	8
11	13.63	13.60	0	1	10	10	6	8
12	12.78	12.39	1	2	10	10	10	10
13	12.75	12.48	3	3	10	10	10	10
14	11.98	11.87	3	4	10	10	8	10
15	13.42	13.34	5	5	8	10	6	6

ตารางผนวกที่ 3 แสดงคะแนนดิบจากการทดสอบหาค่าความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบทักษะ
กีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากผู้ประเมินคนที่ 1
กับผู้ประเมินคนที่ 2 ของนิสิตชาย จำนวน 15 คน

คนที่	ทักษะการวิ่งถือ		ทักษะการส่งลูก		ทักษะการรับลูก		ทักษะการ	
	ลูกรักบี้ฟุตบอล		รักบี้ฟุตบอล		รักบี้ฟุตบอล		แท็คเกิล	
	ผู้ประเมินคนที่							
	1	2	1	2	1	2	1	2
1	11.02	11.02	5	5	10	10	10	10
2	10.67	10.67	6	6	10	10	8	8
3	11.11	11.10	4	4	10	10	10	10
4	11.01	10.99	3	3	10	10	10	10
5	10.31	10.30	5	5	10	10	10	10
6	10.91	10.91	7	7	9	9	10	10
7	11.34	11.33	5	5	10	10	10	10
8	10.71	10.71	5	5	10	10	10	10
9	11.22	11.24	6	6	10	10	10	10
10	10.71	10.70	6	6	9	9	10	10
11	11.05	11.04	3	3	9	9	10	10
12	10.78	10.78	4	4	10	10	8	10
13	10.64	10.62	6	6	9	9	8	8
14	11.15	11.14	7	7	10	10	8	8
15	11.20	11.20	1	1	10	10	8	10

ตารางผนวกที่ 4 แสดงคะแนนดิบจากการทดสอบหาค่าความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบทักษะ
กีฬารักบี้ฟุตบอล สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากผู้ประเมินคนที่ 1
กับผู้ประเมินคนที่ 2 ของนิสิตหญิง จำนวน 15 คน

คนที่	ทักษะการวิ่งถือ		ทักษะการส่งลูก		ทักษะการรับลูก		ทักษะการ	
	ลูกรักบี้ฟุตบอล		รักบี้ฟุตบอล		รักบี้ฟุตบอล		แท็คเกิ้ล	
	ผู้ประเมินคนที่							
	1	2	1	2	1	2	1	2
1	13.38	13.38	8	8	8	8	8	8
2	12.78	12.77	6	6	8	8	6	6
3	11.75	11.73	6	6	8	8	8	8
4	13.65	13.64	4	4	10	10	8	8
5	13.50	13.49	2	2	9	9	8	8
6	13.75	13.74	3	3	10	10	6	6
7	12.51	12.49	3	3	10	10	8	8
8	13.12	13.12	4	4	10	10	6	6
9	13.70	13.70	2	2	10	10	6	8
10	16.10	16.11	1	1	9	9	8	8
11	13.63	13.63	1	1	10	10	8	8
12	12.78	12.77	2	2	10	10	10	10
13	12.75	12.74	3	3	10	10	10	10
14	11.98	11.98	4	4	10	10	8	10
15	13.42	13.42	5	5	8	8	6	6

ภาคผนวก จ
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
แบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล

1. อาจารย์ลำพอง ศรีรุ่ง
 สถานที่ทำงาน ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประวัติการกีฬา - นักกีฬาในระดับทีมชาติ
 - ผู้ตัดสินในระดับนานาชาติ
 - ประธานฝ่ายผู้ตัดสินและวิชาการของสมาคมรักบี้ฟุตบอลแห่งประเทศไทย
2. นายอุดม ฦไทร
 สถานที่ทำงาน ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ประวัติการกีฬา นักกีฬาในระดับอุดมศึกษาและระดับสโมสร
3. นายฟูเกียรติ จีระมะกร
 สถานที่ทำงาน ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิตแห่ง
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. พันจ่าอากาศเอกณรงค์ ท้ายเมือง
 สถานที่ทำงาน ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิตแห่ง
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ประวัติการกีฬา ผู้ตัดสินในระดับนานาชาติ
5. นายชาญชัย จันทร์สุวรรณ
 สถานที่ทำงาน อาจารย์ผู้สอนกีฬารักบี้ฟุตบอล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ประวัติการกีฬา นักกีฬาในระดับเยาวชนทีมชาติและในระดับอุดมศึกษา

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ –นามสกุล	นางสาวพรธิมา มณีรัตน์
วัน เดือน ปี ที่เกิด	วันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2527
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลคริสเตียน จังหวัดฉะเชิงเทรา
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2548 สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์-พลศึกษา) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2549 - 2550 ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2550 คณะกรรมการองค์การนิสิตบัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2550 – 2552 อาจารย์ผู้ช่วยสอนวิชา 01175128: รักบี้ฟุตบอล 01175114: เทเบิลเทนนิส มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์